

SISÄLLYSLUETTELO

- 2-5 Jarmo Anttila, Pääkirjoitus
- 6-7 Esko Savelius, **Rauhaa ja Rakkautta Kreivilässä**
- 8-13 Jeremy Quick, Ruusu-ristin kesäkurssimatalla rosenkreutzelaiseksi
- 14 Ruusu-Ristin Temppeli Helsinki, Yleisöesitelmät syksy 2015
- 15 Ruusu-Ristin Temppeli Jyväskylä, Yleisöesitelmät syksy 2015
- 16 Runo, Matti Koskinen, Luojan ääni moottoritiellä
- 17 Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain
- 18-19 Pekka Ervast Toimittajalta, Kristinuskon kolme suuntaa
- 20-21 100 vuoden takaa, Aika ja kuolema
- 22-28 Jeremy Quick, Inner Humanity Camp
- 29 Runo Klaus Rahikainen, Sinä olet kaikki
- 30-33 Klaus Rahikainen, Miten Inner Humanity Camp herätti minut rakkauteen?
- 34 Runo, Klaus Rahikainen, Unelmista suurin
- 35 Forum Humanum Helsinki, syysohjelma 2015
- 36 Ruusu-Risti-ryhmä Porvoo, yleisöluennot syksyllä 2015
- 37 Piippuviisas, Älykäs tyhmä
- 38-51 Mauri Lehtovirta, Henryk Skolimowski, Universumi on pyhäkkö
- 52 Forum Humanum Nordicum yleisöluennot syksyllä 2015
- 53 Runo Klaus Rahikainen, Sinä itse
- 54-59 Kirja-arvostelu, Talouskasvun jälkeen, Keijo Remes
- 60 Piippuviisas, Piti näin käydä?
- 61 Ruusu-Risti-ryhmä Tampere, yleisöluennot syksyllä 2015
- 62 Hieman lisää kesämuistoja Kreivilästä 2015
- 63 Teosofinen Syyspäivä 20.9.2015, Siilinjärven temppelillä
- 64 Ruusu-Risti ry:n toimihenkilöt

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

Taas on kesä mennyt ja on aika aloittaa syksyn aherrus. Kesä oli sään puolesta hieman poikkeava, kun lämpöä saatiin vasta elokuussa. Kesään mahtui kuitenkin henkisesti lämpimiä jaksoja. Ne olivat tietysti Ruusu-Ristin kesäkurssit ja Kreivilän seminaari. Kesäkurseilla opiskelimme Pekka Ervastian Ihmisen synty kirjan loppuun. Kesäkurseilla on aina erityinen henki, mutta se ei koskaan ole samanlainen. Niin kuin ei elämä yleensääkään. Herakleitosta mukaillen ei voi astua kahta kertaa samaan virtaan. Tietyt henkiset totuudet ovat pysyviä, mutta meidän suhteemme niihin muuttuu. Jos ei muutu niin olemme pysähtyneet ja lakanneet kulkemasta omalla polullamme. Jääneet vain ihailemaan jotain kaunista maisemaa. Kesäkurseista on tässä lehdessä kattavampi selvitys.

Teosofisen yhteistyöryhmän Kreivilän 15. seminaari ansaitsee erityisen aseman pitkässä ketjussa. Teemanahan oli jo Balderilla , Helsingissä, aloitettu ” Rauha on jokainen askel”. Saimme kuulla jo keväällä että Kansainvälisen Teosofisen seuran uusi presidentti Tim Boyd saapuu vierailulle Suomeen. Hänellä oli mahdollisuus tulla osallistumaan meidän seminaariimme. Minulla oli ilo olla jo lentokentällä heitä vastassa yhdessä Marja Artaman kanssa, joka on valittu Kansainvälisen Teosofisen seuran sihteeriksi. Tim Boyd saapui vaimonsa ja tyttärensä kanssa ja avustin heidän matkata-

varoidensa kuljetuksessa Kreivilään. Tunsin jotain erityistä siinä, että juuri me olimme-toivottamassa heidät tervetulleeksi Suomeen. Onneksi säätkin olivat muuttuneet aurinkoisiksi ja lämpimiksi niin kuin Kreivilän seminaarin aikaan yleensäkin.

Seminaariin oli ilmoittautunut 75 osanottajaa ja Tim Boydin luennolle tuli vielä väkeä lisää lauantaina. Hän on hyvin valoisa, avoin ja huumorintajuinen persoona. Voimme onnitella teosofeja onnistuneesta valinnasta uudeksi johtajaksi. Hänen puheensa on nähtävissä kokonaisuudessaan Teosofisen seuran sivuilla suomeksi tulkattuna. Haluan poimia kuitenkin joitakin pääkohtia siitä. Hän nimitti puheensa viideksi siemenajatuksiksi.

Ensiksi hän toi esiin sen, että meillä on valtava henkinen perintö menneiltä sukupolvilta. Meillä on myös heidän työnsä ansiosta maallista perintöä , kuten Kreivilä ja lukuisia paikkoja ympäri maapallon joissa voidaan koontua ja tehdä henkistä työtä. Meidän tulee tuntee suurta kiitollisuutta näiden menneiden sukupolvien työlle. He saattoivat tehdä virheitä, erehtyä, mutta koskaan he eivät lakanneet yrittämästä. Meillä on nyt suuri vastuu siitä miten tämän henkisen perinnön käytämme.

Ensimmäinen siemen on tietysti se kaikkiallisen ykseyden ja veljeyden siemen jonka

H.P.B. toi jo 1875 ihmiskunnalle. Se oli uusi ajatus silloin ja tänäkin päivänä se haastaa meitä pakolaisten virratessa Eurooppaan. Minulle on opetettu että se on kaunis ihanne ja julma tosiasia. Julma siksi että se haastaa meitä joka päivä. Se ei ole mikään abstrakti ajatus tai tunne vaan elämän sisäinen laki. Se voi tunkeutua meidän mukavuudenhaluiseen elämään kiusallisella tavalla. Sitä karmaa saa Euroopan kansat nyt kokea.

Toinen siemenajatus on että maailma on moniulotteinen. Se ei ole vain tämä fyysinen aistein havaittava maailma, vaan paljon moniulotteisempi. Nykyinen tiede lähestyy hyvää vauhtia tätä teosofian perusajatusta. Tim Boyd mainitsikin että hänen mielestään tiede on meidän ystävämme. Uusimmat alkeishiukkas - ja tietoisuus tutkimukset lähestyvät teosofian esittämiä opetuksia. Kolmas siemenajatus, joka on oikeastaan johdettavissa jo edellisestä, on se että olemme vastuussa ajatuksistamme, tunteistamme ja teoista. Ne luovat meidän ympärille koko ajan jonkinlaista kenttää, eli auraa. Se taas vaikuttaa maailmassa joko positiiviseen tai negatiiviseen suuntaan. Tämä syvä ja vaativa totuushan tulee ilmi jo Buddhan jalossa kahdeksankertaisessa polussa. Tai siinä kun Jeesus sanoo , että mitä kylvämme sitä niitämme. Tim Boyd toi kuitenkin esiin ,että emme saisi yksinkertaistaa liikaa karma käsitettä. Yksilöllisen karman lisäksi olemme osallisia kansan, rodun, yms. laajempien kokonaisuuksien karmasta. Emme voi tietää aina mikä on mitäkin. Älä siis tuomitse. Tässä on myös meidän seminaariimme ajatus siitä että me voimme olla rauhan rakentajia jokaisella askeleella. Ajatus on saatu buddhalaisen munkin Thich Nhat Hanh kävelymeditaatio harjoituksista. On hyvä myös

muistaa mitä Jeesus lupasi rauhanrakentajille. He ovat autuaita ja heidät kutsutaan Jumalan pojiksi.

Neljäs siemenajatus on henkinen evoluutio. Ihmiskunnan henkiselle kehitykselle on laadittu tietty suunnitelma. Tämä on kaiken henkisen pyrkimysten perusta. Ihmiskunnassa on ollut edelläkävijöitä, uskontojen perustajia, vapahtaja olentoja, profeetoita, joogea ja pyhimyksiä jotka ovat kulkeneet henkisen kehityksen polkua ennen meitä. He ovat viitoittaneet tietä meille. On olemassa vihittyjä tietäjiä, Viisauden Mestareita , jotka panivat alulle teosofisen liikkeen oppilaansa H.P.Blavatskyn kautta. Tuo vihkimyksen polku on avoin kaikille meille. Se on tosi veljeyden ja viisauden polku.

Viides siemenajatus on, ettei ole olemassa tyhjää avaruutta vaan se on täynnä älykkyyttä, näkyvää ja näkymätöntä. Me olemme omalta osaltamme luomassa koko ajan sitä. Se on täynnä voimia joissa on tietty lainalaisuus. Me emme välttämättä niitä tiedosta mutta ne toimivat silti. Emmehän me tiedä vielä kaikkia luonnonlakejakaan.

Teosofia antaa laajempaa näkökulmaa ihmisenä olemiseen. Sen kautta syntyy tietoisuutta joka eheyttää, parantaa ja luo rauhaa. Tim Boyd vielä mainitsi että onneksi tämä ei ole yksin teosofien varassa, vaan tällaisia pieniä ryhmiä ja seuroja on lukuisia. Hänen mielestään muutos lähtee pienistä ryhmistä joilla on selkeä näkemys paremmasta tulevaisuudesta. Lopuksi hän vielä kiitti meitä siitä että olemme tehneet yhteistyötä jo niin kauan Suomessa. Olemme olleet edelläkävijöitä.

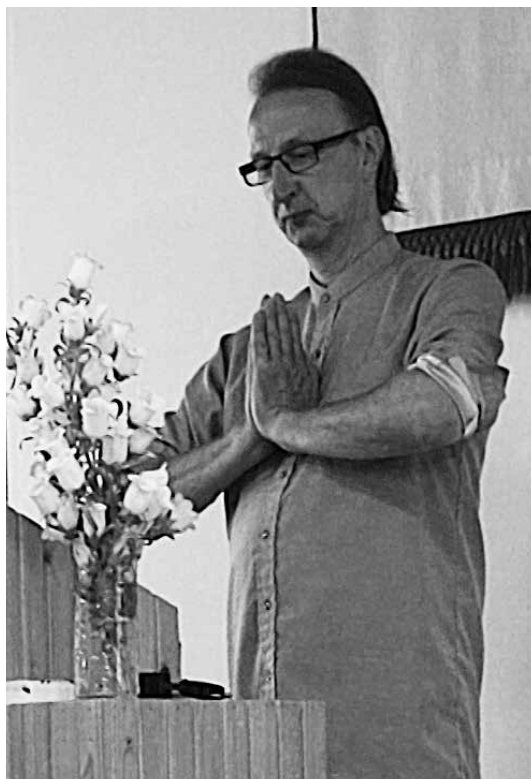

Tässä siis Tim Boydin esitelmän pääkohtia minun höysteilläni. Seminaarin taiteellinen anti oli lukuisten nuorten ja vanhojen tuttu-
jen esiintyjien myötä aivan huikea.

Seminaarin muina alustajina toimivat Mikko Romppanen ja Mauri Lehtovirta. Mikko puhui aiheesta Minun tieni rauhaan ja Mauri Kaksi askelta rauhaan. Ruusuristiläisten veljien panos seminaarissa oli siis varsin merkittävä. Olivathan mukana myös lukuisissa musiikkiesityksissä.

Tämä seminaari jäi siis mieleen monesta syystä. Toivottavasti tämä positiivinen vire jatkuu tulevaisuudessa.

Syksyn Mikaelista väriloistoa ja kirpeyttä sekä veljellistä intoa henkiseen työhön.

Esko Savelius

Rauhaa ja Rakkautta Kreivilässä

Elokuun ensimmäisenä viikonloppuna kokoontui Kreivilän luonnonkauniissa keskuksessa monenkirjava joukko sofisteja ja totuudenetsijöitä rauhan ja veljesrakkauden merkeissä. Yhteistyöryhmän järjestämä seminaari kantoi nimeä "Rauha on jokainen askel". Tämä on todistukseni ja matkakertomukseni tuon viikonlopun askelista.

Perjantain matka Kreivilään jo itsessään oli viikonlopun tunnelmia ennustava. Auringon heliessä ajoimme läpi kauniin suomalaisen maalaismaiseman, jossa vilja kypsyi ja maalausselliset kesäpilvet loivat oman rauhasan idyllinsä.

Paikalle saavuttuamme jäi alkujärjestelyjen jälkeen vielä tovi tutustua ympäristöön, sekä hieroa tuttavuutta uusien veljien kanssa, kunnes tuli aika aloittaa ohjelma. Viikonloppu käynnistettiin juhlallisesti Kauno Mannosen vetämällä veljespiirillä ja kuultiin tervehdysanat.

Viikonlopun aiheeseen meidät johdatteli Eija Lähdenperä avauksellaan "Rauhaa rakentava vuorovaikutus", jossa hän tutustutti meitä Marshall B. Rosenbergin työhön väkivallattoman vuorovaikuttamisen (Nonviolent communication) saralla. Vuorovaikutusmenetelmän keskeisenä huomion kohteena ovat ihmisen tarpeiden ja tunteiden havainnointi ja tiedostaminen, jota kautta päästään vaikuttamaan konfliktien syihin, selkästi ja rauhallisesti. Puheen jälkeen jakauduimme ryhmiin

ja teimme sosiaalisen harjoituksen, liittyen mielikuviin ja leimaamiseen.

Siirryimme nauttimaan perjantai-illasta mitä kauneimmassa miljöössä, saunoen ja uiden. Suviyö oli tyyni ja lempeä, maisema kuin kansallisromanttinen maalaus.

Lauantai alkoi rauhallisesti mietiskelyllä ja aamupalalla, josta päästiin kuulemaan kansainvälistä vierastamme. Teosofisen seurain presidentti Tim Boyd puhui meille Blavatskyn ja hänen aikalaistensa tekemästä työstä ja siitä perinnöstä jonka he maailmalle jättivät. Tim vertasi tuon ajan teosofejan maanviljelijöihin, jotka istuttivat siemeniä tulevien sukupolvien korjattavaksi. Hän nosti näistä siemenistä esille 5 ajatusta ja huomioita kuinka ne toteutuvat meidän ajassamme.

I. Ykseys / Universaali veljeys. Maallinen ykseys on perusajatuksena jo pääpiirteittäin toteutunut nykymaailmassa, mutta henkinen veljeys odottaa vielä toteutumistaan.

II. Olemme moniulotteisia olentoja, moniulotteisessa maailmassa. Elämme monella tasolla samanaikaisesti. Tämä ajatus kypsyy ihmisten mielissä. Tietoisuus kaiken perimmäisenä voimana on tullut huomion kohteeksi, jopa hyväksytyksi nykytieteen saralla.

III. Jokainen on vastuussa omasta kehityksestään. Jok'ikinen on oma lainvartijansa, valon tai pimeyden tuoja. Järjen avulla voimme

päästää kestäviin ratkaisuihin. Kaikkea ei voi hallita mutta voimme hallita omaa reaktiotamme tapahtumiin.

IV. Henkinen kehitys. Jokaisessa on laajeneva henki, tietoisuus. Tehtävämme on oppia ja kehittää itseämme, kulkea ylös kehityksemme portaissa.

V. Ei ole tyhjää tilaa / tyhjyyttä. Maailman-kaikkeus on kaikkiallisesti älykäs. Kaikkialla on tajunnallisia muotoja, niin näkyviä kuin näkymättömiä. Tämän näkymättömät maailman muodot vaikuttavat ja viestivät meille jatkuvasti. Ajatuksemme ja tunteemme resonovat näiden muotojen kanssa houkutellessa samalla tasolla värähteleviä 'joukkoja'. Värähtelymme taas virtaa ympäristöömme ja ihmisiin, vaikuttaen niihin puhtautensa mukaan. Korkeampi tietoisuus ihmisessä on parantava voima, tästä syystä jokaisesta joka lähtee henkiseen tielle vakavissaan, tulee parantaja.

Nämä siemenet, siis laajempi ymmärrys tietoisuudesta ja kosmoksesta, ovat esimerkkejä teosofian perinnöstä meille. Tim tähdensi vielä että on meidän päätöksessämme mitä me tällä perinnöllä teemme, vaalimmeko ja viemme sitä eteenpäin vai heitämmekö sen hukkaan. Jokainen pystyy tekemään oman osansa tässä tärkeässä työssä, niin yksin omassa vaikutuspiirissään, kuin yhdessä laajemmin.

Jatkoimme aiheesta pienryhmissä, jossa ajatusten ja kokemusten spektri oli hyvin laaja ja opettavainen. On ollut suuri inspiraation lähde ja siunaus päästä osalliseksi näihin ajatusmyrskyihin.

Ruokailtuamme ja sulateltuamme edellis-

tä päästiin jatkamaan ohjelmaa ja vuoroon pääsi Mikko Romppanen aiheellaan "Minun tieni rauhaan". Mikon innostava alustus eteni kolmessa osassa: Rauha minussa, Rauha välillämme, Rauha maailmassa. Mikko nosti esille itsetuntemuksen ja vuorovaikutuksen tärkeyden polullamme rauhalliseen ja tasapainoiseen elämään. Kuten aiemmin, jatkoimme aihetta syvemmin pienryhmissä.

Illalla päästiin nauttimaan veljien laajasta alaisesta luovuudesta. Kuultiin musiikkiesityksiä folkista räppiin, unohtamatta runonlausuntaa. Sauna oli lämmin ja täysi. Ilta vietettiin yhdessä, ykseydessä.

Sunnuntaiaamu, edellisen tavoin alkoi rauhallisesti yhteisen mietiskelyn merkeissä. Ohjelmassa päästiin viimeiseen puheenvuoroon, joka oli Mauri Lehtovirran avaus "2 askelta rauhaan". Mauri alkoi vuoronsa musiikilla, lauloimme kappaleen 'Where have all the flowers gone', jonka jälkeen hän johdatti meidät rauhan tielle Jeesus Kristuksen vuorisaarnan viitoittamana. Tällä polulla nostettiin ohjeita keskeisiksi kaksi: "Älä suutu" ja "Älä ole pahaa vastaan". Ajatusten puhtaus ja järjen käyttö ovat vahvoja työkaluja tällä tiellä.

Ohjelmassa oltiin tultu loppuun ja vielä kokoonnuimme sulkemaan veljespiirin ja kuuntelemaan loppusanoja, josta pääsimme alkamaan kotimatkan, kukin taholleen. Viikonloppu oli minulle iso kokemus. Sain paljon uusia ystäviä, joiden kanssa saimme yhdessä kokea rauhan ja veljesrakkauden ihanteet todellisina asioina keskuudessamme. Tästä jokainen osaltamme veimme ne omiin lähipiireihimme. Teosofian perintö, josta Tim Boyd puhui, toteutui siis vahvasti. Rauhaa.

Jeremy Quick

Ruusu-ristin kesäkurssi matkalla rosenkreutzelaiseksi

Minusta tuli virallisesti ruusu-ristiläinen tänä keväänä. Olin opiskellut Pekka Ervastin tuotantoa jo muutaman vuoden ajan, mutta antroposofia ja Rudolf Steinerein tuotanto ovat kuitenkin olleet pääasiallinen henkinen tieni. Vasta viime keväänä tutustuttuani lähemmin muutamaani veljiin ymmärsin, että tuo rosenkreutzelainen tahdon-suunta ja Kristuksen läsnäolo olivat myöskin Ervastin opetuksissa, ja ennen kaikkea seurassa. Kesäkurssille meninkin sillä asenteella, että jos löytäisin kanssaveljistä sellaista henkistä asennetta, jossa esoteeris-kristillinen sydämeni soi, tuntisin olevani oikeassa paikassa.

Näin todellakin kävi. Koin niin paljon ymmärtävää ja samanhenkistä tunnelmaa niiden viiden päivän aikana, etten epäillyt hetkeäkään valintaani tulla Ruusu-Ristiläiseksi. Nyt jälkeenpäin voi sanoa, että löysin uuden, tärkeän osan henkistä perhettäni ja kohtasin vanhoja ystäviä edellisiltä seikkaluilta.

Meidät uudet otettiin mielestäni todella hyvin mukaan toimintaan ja keskusteluihin. En kokenut olevani ensikertalainen muihin verrattuna, vaan mielipiteeni, kokemukseni ja teoriani otettiin kiinnostuneesti ja vakavasti vastaan. Tärkeää oli minulle myös se, että jokainen sai puhua vapaasti siitä totuudesta käsin, mistä itse halusi. Tunsin, että vapaan ajattelun pyhätön käsite piti paikkansa täällä. Ei ollut ongelmaa siteerata Steineria, Blavats-

kyä tai itämaisia mestareita, eikä myöskään puhua kokemuksesta kuin kokemuksesta tuntien aidosti, että ne kiinnostivat ihmisiä. Ei pelkästään heidän Ervastilta opittujen tietojensa takia, vaan siksi että he olivat kiinnostuneita siitä, mitä minulla oli sanottavana.

Henkiset seurat tarvitsevat vapautta, jotta ne voisivat hengittää, pysyä elossa, ja ruusu-ristillä on hyvät edellytykset olla näyttämässä esimerkkiä monelle seuralle. Kilpailu ihmisistä käy yhä suuremmaksi tällä vuosituhannella. Joogaseurat ja mindfulness ovat läsnä valtavirrassa, ja monet mahdolliset totuudenetsijät saattavat joutua etsimään vakavaa seuraa pitkän aikaa tuosta self-help henkisyiden massiivisesta kirjosta. Mikäli teosofiset seurukset kuten Ruusu-Risti, antroposofia ja teosofia eivät tee välttämätöntä uudistumista pysyäkseen ajan hengen mukana, uskon, että tulevaisuuden henkisyys saattaa päätyä moraalittomaan ja egoistiseen itsensä kehittämishenkisyyteen, taikka hurmoshenkiseen paasaamiseen. Uskoni uudistuksen mahdollisuuden kasvoi kesäkurssin ansiosta. Peli ei ole menetetty.

Ihmisen synty

Joka päivälle oli valittu yksi veljistä vetämään vapaamuotoinen alustus päivän kappaleista, ja heidän tehtävänään oli myös keksiä meille kysymyksiä teemojen mukaan. Alustukset olivat mielestäni tärkeitä, sillä jokainen alus-

taja antoi aina oman ainutlaatuisen näkökulmansa aiheista. Sen jälkeen meidät jaettiin ryhmiin ja aloimme keskustella annetuista kysymyksistä. Valitettavasti aika loppui nopeasti, ja usein ehdimme keskustelemaan vasta puolista kysymyksistä, kun gongi jo soi kutsuen meidät takaisin koolle. Seuraava tunti käsiteltiin yhdessä kysymyksiä, niin että jokainen sai vuorollaan kertoa lyhyesti tai pitkästi omia mietteitään. Kaikki olivat mielestäni kuitenkin taidikkaita, joten puolen tunnin saarnoilta onneksi välttyimme. Tunnin lopuksi alustaja ja presidenttimme kertoivat mietteensä kysymyksistä.

Tämän vuoden kurssikirjan Pekka Ervastin Ihmisen synnyn teemat olivat olleet minulle tuttuja Steinerein Antroposofinen hengentiede -kirjasta. Manvantarat ja enkelihierarkiat olivat siinäkin tärkeässä roolissa, ja yhdennäköisyys oli lähes hämmentävä. Steinerein ja Ervastin on ollut pakko saada tietonsa samasta lähteestä, Akasha-kroniikasta luulisin. Toisin kuin Steinerein haastavaa kieltä ja välistä tökkivää suomennosta, oli Ervastin kirjaa yllättävän helppoa lukea ja ajatella läpi. Minulla on käynyt usein mielessä, että olisi aivan mahtavaa joskus meditoida koko ihmisen synty Saturnuksesta asti hierarkioiden ja

olemuspuolien kanssa yhdellä istumalla. Se on kuitenkin pitkäaikaisempi prosessi, mutta on mielestäni tärkeää, että lukijoina luomme ajattelumme ja jopa tunteidemme kautta kokonaisvaltaisen kokemuksen mitä tahansa tekstiä lukiessa. Steiner on sanonut normaalin ajattelumme sijaitsevan muodonhenkien tasolla: muodossa. Voimme kuitenkin nostaa ajattelun liikkeenhenkien tasolle, jolloin ajattelumme tulee eläväksi, aktiiviseksi, todellisuutta kokevaksi voimaksi. Tätä taitoa voi harjoitella esimerkiksi nimenomaisella luetun tekstin elävöittämisellä mielikuviutuksen voiman kautta.

Käsittelimme päivittäin yhdestä kahteen kappaletta aloittaen yhdeksännestä luvusta. Lauantain teemana olivat astraalikehomme muokkaaminen mentaalikehoksi. Mentaalikeho oli minulle uusi termi, sillä Steiner luokittelee sielun tasot aistimus-, äly-, mieli- ja tietoisuussieluiksi. Kuiten-

kin mentaalikeho on helposti ymmärrettävä käsite. Astraalikehon osaksi jopa eläimelliset halut ja tunteet voidaan ottaa hallintaan juuri mentaalikehon puhtaiden ajatuksien kautta. Kokemukseni mukaan astraaliteetissämme asustavat myös epäpuhtaat ajatusoliot, jotka pyörivät joka hetki ympärillämme antaen meille valmiita mielipiteitä ja ulkoa saatuja

maailmankuvia sekä moraalia.

Kun aktivoimme keskittymisharjoituksien kautta ajattelumme kätköissä uinuvan tahdon, voi työmme alkaa. Tuota työtä kutsutaan Kalevalan kielellä kyisen pellon kyntämiseksi. Kyyt ovat alempia astraalisia ajatuksia ja tunteita, jotka voimme muuntaa vain kultaisen auran kanssa. Kultainen aura on sen sijaan maailmankuva, jonka olemme takoneet todellisen minuutemme ohjaksissa. Se on vapaa alemmista tunteista ja ajatuksista, joten ollessamme yhteydessä siihen voimme oivaltaa, mitkä ajatukset ja tunteet ovat maailmankuvamme kanssa harmoniassa ja mitkä ovat kyitä, jotka haluavat myrkyttää meitä.

Sunnuntaina oli vuorossa luvut 11 ja 12, eetteriruumis ja eetteriruumiin toiminta. Päivän alustaja Jarmo Ikola antoi hienon kuvauksen siitä, mihin nykypäivän tie-de ja modernit käsitteet pystyvät. Voisiko tiede laajentaa tutkimuskenttäänsä myöskin eetteri-, astraali- tai peräti henkimaailmaan asti? Jarmo suositteli meitä tutustumaan Ervastian Eetteriruumis-kirjaseen, jossa Ervast kertoo neljän eri eetterin ominaislaaduista. Kemiallisen eetterin työstämisen ohjenuora oli, ettei ihminen pitäisi mistään kiinni. Tämä tarkoittanee sitä, että olisimme valmiita, kuten Kristus meitä kehoitti, päästämään irti kaikesta ja seuraamaan häntä. Voimme tiedostaa henkistä tietä kulkemalla, kuinka alemmat ajatuksemme,

tunteemme, halumme ja unelmamme saatavatkin viedä meitä pois kohtalon tieltä, ja ihminen, joka on valmis päästämään tästä kaikesta irti, on mielestäni ottanut tärkeän askeleen kohti rosenkreutzelaista, korkeampaa päivätaajuntaa.

Normaalia päivätaajuntaamme voi kutsua mentaalis-materialistiseksi, mutta Jarmo kehoitti meitä nousemaan siveellis-henkiselle tasolle. Tällainen korkeampi, olemuspuoliansa tiedostava oleminen antaa meille edellytykset todella tehdä yhteistyötä henkimaailman ja kohtalomme kanssa. Magneettieetterin eli sukupolieetterin läksy on rauhallinen ja tietoinen eläminen psyykkisenä olentona.

Aistimuseetteri kantaa meille aistien välityksellä tietoa maailmasta. Ongelma tässä on vain se, että aivoihimme sidottu ajattelu kuolettaa nuo aistimukset. Tämä tarkoittaa sitä, että elämme menneisyyden verhoihin kiedottuina emmekä koe maailmaa itseään, vaan olemme "tapaneet" nuo aistimukset, jotta aivomme voisivat prosessoida ja lokeroida ne omille paikoilleen. Läksy aistimuseetterin kehittämiseen on luovan tiedon käyttö. Jos harjoitamme tietoisuuttamme olemaan koko ajan tietoinen siitä, kuka olemme, mitä teemme ja miten teemme elämämme arkipäiväisetkin askareet, voimme askel askeleelta elävöittää aistimuseetteriä itsessämme. Tähän auttaa Steinerin takautuva tarkastelu, jossa päivä

ajatellaan illan päätteeksi lopusta alkuun, korjaten omat virheemme ja negatiivisuutemme. Jarmo ehdotti myös, että jos voisimme tarkistaa jokaisena iltana kantamme kaikkiin asioihin sekä ennakkoluulottomasti muuttaa mielipiteitämme ja periaatteitamme, tekisi se todella hyvää eetterikehollemme. Neljäs eetteri eli muistieetteri kantaa elämän muistia itsessämme, ja juuri ennakkoluulottomuus voi antaa meille mahdollisuuden havainnoida maailmanmuistia jopa yli aikojen.

Maanantaina oli alustusvuorossa Marko Manninen, joka antoi aivan toisenlaisia kysymyksiä meille pohdittavaksi kappaleiden 13 ja 14 pohjalta. Onko luonnontiede viimeisen sadan vuoden aikana päässyt tutkimuksissaan lähemmäksi Ervastian näkemystä siitä, että ihminen ei olisikaan kehittynyt eläimistä vaan hänen muotonsa on ollut alusta asti? Fyysistä kehosta kertovissa kappaleista sai hyvin inspiraatiota miettiessään, millainen olisi täydellinen ihminen, kasvi tai eläin, ja kuinka ihmisen fyysinen keho kantaa viisautta ja kuinka voimme opetella kuuntelemaan sitä.

Tiistaina ja keskiviikkona oli vuorossa sairaus ja terveys eli viimeiset kappaleet. Puhuimme ryhmissä siitä, kuinka voisimme voittaa materialismista johtuvan kiireyden, ja myöskin alkoholin vaaroista henkisellä tiellä. Tärkeä kysymys itselleni oli myös se, voiko henkistä tietoa himoita samalla tavalla, kuin ihminen himoitsee jotain materiaalista. Tämä pulmallinen kysymys on pitänyt minut otteessaan jo pitemmän aikaan, enkä päässyt siitä vieläkään selvytyteen. Tärkeää on kuitenkin, että mielestäni ei ole mitään syytä jättää kulkematta henkistä tietä, vaikka motiivit olisivatkin itsekkäät. Henkinen tie kyllä laittaa ihmisen

kohtaamaan nuo motiivinsa ja työstämään niitä, kohtaamaan parempia motiiveita, ja jos ei tällaiset motiivit enää motivoikaan ihmistä, jää häneltä tie kulkematta.

Luennot

Kesäkurssin aikana pidettiin myös neljä avointa iltaluentoa, jotka aloitti "Tarvitsen nimen", aiheena nykyajan hurja maailma. Luento käsittelee elävällä tavalla nykypäivää tosi-tv-sarjojen teemoista tulevaisuuden uhkakuviin. Nakutreffit, Ensitreffit alttarilla sekä Vietelysten saari kertovat, millaisia formaatteja löytyy tänä päivänä televisiosta. Näinkö alas ihminen pääsee, että katselee pareja pettämässä toisiaan Thaimaan lämmössä, tai alastomia suomalaisia pariutumassa autiolla saarella? Tulevaisuus antaa ihmiselle mahdollisuuden yhä suurempaan vapauteen valita paikkansa. Valitettavasti himoluonnollemme kehitetään jatkuvsti uusia tyydytys- sekä riippuvuusmuotoja. Seksuaali-, väkivalta- ja päihtymysvoimilla voidaan katkaista henkisen kehityksen tarve, mikäli alempien halujemme ruokkimismenetelmät kasvavat samaan tahtiin.

Kauno Mannonen luennoi lauantaina tutusta aiheestaan Kalevalasta. Sammon takominen on vertauskuva hengen tuomiseksi fyysiseen, ja tämä on tehtävämme totuudenetsijöinä. Emme pysty takomaan Sampoa orjilla, tahdonalaisilla taipumuksillamme, vaan meidän on löydettävä henkemme tahto, sillä vain se pystyy läsnäolollaan puhaltamaan ilman, jotta takominen onnistuisi. Sammon valmistuttua ei meidän tarvitse enää huolehtia mammonasta, sillä Sampo antaa meille jokapäiväisen leipämme; se ruokkii sielumme kylläiseksi.

Kaunon luento oli virkistävä, sillä hänestä huomaa, että hän on omistautunut Kalevalan tutkimiselle, eikä ole menettänyt innostustaan vuosien työstämisenkään jälkeen. Pohjanakkamme, eli Luciferinen puolemme on kätkenyt Sammon pimeimpään koloon, mitä meistä löytyy. Tämä muistuttaa minua siitä, mitä kuulin joskus Logoksesta. Se piiloutui syvimpään haavaamme, arimpaan kohtaamme. Joten sieltä, missä sattuu, pelottaa ja suututtaa, voimmekin löytää yhteyden Jumal-kipinäämme. Sammon hajotessa saa koko maailma osansa tuosta ihmis- meellisestä asiasta. Tämä tarkoittaa sitä, että työskennellessämme henkisesti saa koko maailma siitä jotain hyvää. Mielestäni tämä on hyvä motiivi meille ottaa henkinen työ ja meditaatio vakavasti.

Sunnuntain luennosta vastasi Jukka Sarno. Hän oli opiskellut Max Heindelin Ruusu-Ristissä maailmankatsomus -kirjaa, mutta lainasi esitelmässään taitavasti myöskin Fibonaccin lukujonoa eli kultaista leikkausta, sekä uuden tutkijoita, kuten Lähdekenttä -kirjan kirjoittajaa David Willcockia. Jumalan poika eli jumallisen järjen kipinä meissä on mielestäni rosenkreutzelaisen tie, totuus ja elämä. Tämän järjen herättäminen meissä on juurikin henkemme silmä. Jukan esitelmä oli laaja-alainen kuvaus henkisestä virtauksesta, jota ruusu-ristissä kuljetaan. Voimme oppia tulemaan tietoiseksi ja hallitsemaan käyttövälineitämme, jotka ovat kehittyneet aikojen saatossa. Jukka kuvasi isommassa mittakaa-

vassa henkistä kehitystämme, josta puhutaan paljon Ruusu-ristiläisessä maailmankatsomuksessa. Hän löysi sopivasti yhtymäkohtia Pekka Ervastin ja Max Heindelin katsomuksista, joiden mukaan ihminen voi itse oppia kokemaan henkiset totuudet psykologisen kehityksen ansiosta. Lopulta ihminen tulee ymmärtämään Kristuksen todellisuudessa; hän vihkiytyy maailman mysteerien tuntijaksi. Se ei kuitenkaan vieraannuta meitä fyysisestä elämästä vaan tekee meistä kokonaisia ihmisiä, sellaisia, joissa aine ja henki yhtyvät.

Viimeisen luennon piti Jarmo Anttila. Hän aloitti luentonsa kertomalla, että mysteeriokoulujen ovella luki aina: "Tunne itsesi." Ihmisen erheellinen oma-

kuva sosiaalisena eläimenä ei anna meille merkityksellistä kuvaa elämästä. Tämä voi alkaa helposti masentaa, ja lopulta on ihmisen ryhdyttävä itsensä ja totuuden etsijäksi.

Ruusu-ristiläisessä maailmankuvassa on seitsemän Manvantaraa, Brahmanin luomispäivää. Henkiset hierarkiat ovat yhdeksässä tasossa olevia henkisiä olentoja, jotka tekevät työtä yhdessä, myöskin auttaen ihmistä kasvamaan henkisesti. Toiset olennot, Luciferit ja Ahrimanit, yrittävät viekotella ihmisiä lankeamaan syntiin yhä uudestaan ja uudestaan. Tällainen tapaus kävi Atlantiksen juurirodussa ja sen seurauksena suuri tulva tuhosi lähes koko silloisen ihmiskunnan. Manu, yksi Venukselta tulleista ihmiskunnan auttajista kokosi kuitenkin ihmisryhmiä yhteisön, joiden kanssa hän loi perustan meidän nykyi-

selle juurirodulle muinaiseen Intiaan.

Mistä tämä kaikki on lähtenyt sitten liikkeelle? Absoluuttisesta Jumaluudesta, jonka ilmenismuodot ovat isä- ja äitijumaluus. Tämä äiti-isä synnytti ainokaisen poikansa kosmisen Kristuksen, toisen Logoksen sekä kolmannen Logoksen eli Pyhän Hengen, johon kuuluivat kaikki edellä mainitut enkelikunnat. Koko kosmos toimii rakkaustajunnaksi kutsutulla voimalla, ja me ihmiset muodostamme tuon kosmisen Kristuksen kehon.

Jotta voisimme tulla ihmisiksi isolla I:llä, on meidän tultava tietoiseksi meidän kosmisesta korkeammasta minuudestamme: Kristuksesta. Tässä auttavat meitä henkisten opettajien ohjeet, ja Pekka Ervast neuvoa meitä tutustumaan ennen kaikkea Jeesus Kristuksen Vuorisaarnaan. Jos opimme vastaamaan pahaan rakkaudella ja myötätunnolla, olemme lähempänä autuutta, jonka sanotaan olevan kosmoksen todellinen tila.

Fyysisellä tasolla tuo onni tulee esiin terveytenä. Eteerisellä tasolla onnea voi kuvailla harmoniaksi, kauneudentajuksi ja -kokemiseksi. Sieluntasolla tuo onni on meille hyvyys. Sielua kutsutaan rosenkreutzelaisessa perinteessä astraalikehoksi, ja Pekka Ervast on kertonut sen olevan normaalisti eläimen muotoinen. Jarmo pohti, tulivatko toteumieläimet tästä sielumme eläinhahmosta. Ervast kertoo, että voimme kesyttää tuon eläimen itsessämme aluksi kotieläimeksi villieläimestä, ja lopulta sielumme voi muuttua ihmiseksi.

Muu ohjelma ja vapa-aika

Vaikka luennot ja kirjan opiskelu olivatkin

tärkeitä, oli uusiin ystäviin tutustuminen ainakin yhtä merkittävää. Ruoka oli hyvää, suurkiitos Markus Salokkaalle, Marko Manniselle ja Maaria Kuukorennolle, jotka paiskivat töitä keittiössä meidän muiden keskittyessä henkisiin sisältöihin. Ruoka- ja kahvitauoilla oli aina hienoja keskusteluja, ja oli mukavaa huomata olevansa ympäröity ihmisillä, joiden sydän sykki samalle totuudelle kuin minulla.

Ohjelmien alkuun tai loppuun mahtui myöskin runsaasti musiikkiesityksiä, jotka olivat hyvää vaihtelua henkiselle päähkäilylle. Mauri Lehtovirta oli usein kitaran varressa, mutta myös pianolla soitettiin paljon kaunista klassista musiikkia. Sibeliuksen Kuusi-teos ja yhteislaulut jäivät syvästi mieleeni. Minäkin esitin Tarinankertoja-esitykseni viimeisenä päivänä Marko Mannisen ollessa tärkeä tuki ja soolokitaristi siinä. Saimme Markon kanssa myöskin idean alkaa kehittää läntisen henkisyyden kirtaneita. Kirtan tarkoittaa henkisten laulujen ja mantrojen laulamista yhdessä. Meillä on jo ensimmäinen kappale, kesäkursilla esitetty rosenkreutzelainen mantra Ex Deo nascimur, In Christo morimur, Per spiritum sanctum reviviscimus.

Jokaisena aamuna ja iltana saunoimme, uimme ja juttelimme henkisistä asioista. Välillä minulla oli jopa sellainen olo, että olen saamassa yliannostuksen kaikesta hyvästä. Onneksi nämä hetket olivat lyhyitä, ja ne muistuttivat siitä, että on hyvä olla myöskin maan ihminen. Olen erittäin onnekas päästessäni tähän henkiseen perheeseen veljeksi. Haluan olla mukana tuomassa rosenkreutzelaista impulssia maailmaan. Enkä vain minä, vaan Kristus minussa.

Ruusu-Ristin Temppli Helsinki

Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki

Yleisöesitelmät syksy 2015 klo 12.00

20.9. Jarmo Anttila: **Henkinen itsekasvatus**

27.9. Anne Paalo: **Sairaus oppaana henkisessä kasvussa -
ajatelmiä tulevaisuuden lääketieteestä**

4.10. Taavi Kassila: **Advaita, oppi olemisen ykseydestä**

11.10. Jarmo Ikola: **Eteerinen ihminen**

18.10. Jukka Sarno: **Ruusuristiläinen maailmankatsomus**

25.10. Mauri Lehtovirta: **Mielen puhtauden haaste**

1.11. Marko Manninen: **Johanneksen ilmestys**

8.11. Anita Johansson: **Ihminen?-Totuudenetsijä?**

15.11. Ari Salminen:

21.11. Harrie Salman: **Kolme henkistä virtaa.** Vertailua Pekka Ervastian, Peter Deunovin ja
Rudolf Steinerein opetuksista. (Esitelmä englanniksi, tulkkaus)

22.11. Kauno Mannonen: **Satu rumasta ankanpoikasesta joka olikin sukua suurta**

29.11. Mikko Romppanen: **Mielenrauhasta maailmanrauhaan**

6.12 Aija Tuukkala: **Luonnotar**

13.12. Jari Jokilehto: **Vapaus?**

Esitelmät edustavat esitelmäitsijöiden omaa näkemystä.

Kirjasto ja kirjakauppa ovat avoinna klo 11.30 lähtien sekä kahvio esitelmien jälkeen

ETSIJÄNPiIRI

Alkaa 28.9 maanantaisin klo 18.00

Tiedustelut Esko Keitaanranta puh. 0504533691. Käynti sivuovesta. Maksuton.

MEDITAATIO

Sunnuntaisin ennen esitelmiä klo 10.30

tiedustelut Jarmo Ikola puh. 0505111773.

Käynti sivuovesta. Maksuton.

Ruusu-Ristin Temppli Jyväskylä

Aittokalliontie 3, bussit 1,2,3 (pysäkki Halssilan koulu)

Yleisöesitelmät ja kurssit syksy 2015 klo 12

Syyskuu

Sunnuntai 20. 9, klo 13.00 **Uudistuminen. Matti Koskinen**

Lokakuu

Sunnuntai 11.10, klo 13.00 **Henkisyden kasvattaminen. Jarmo Anttila**

Marraskuu

Sunnuntai 15.11. klo 13.00 **Telluksemme tulevaisuus. Mahdollisuudet.
Liilia Siiberg**

Esitelmiin on vapa pääsy, esitelmän jälkeen keskustelua kahvikupin ääressä

LUKUPIIRI

Alkaen 16. 9 joka toinen ke, klo 18.00. Vetäjinä Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio.

Luettavana Eckhart Tolle Läsäolon voima

JOOGA

Alkaen 16.9 joka toinen ke klo 16.10. Ohjaaja joogan op. Liilia Siiberg,
oma matto mukaan, 3 € per kerta

Kysymykset Liilia Siiberg 050-9111377, llsbrg8@gmail.com

Luojan ääni moottoritiellä

*Istun tyynen äärellä.
Katson taivaan heijastusta.
Koen korkeuden suuruuden
ja luojan hiljaisen äänen.
Rakastan maailmaa.*

*Tunnen maan lujuuden.
Aistin siitä uhkuvan voiman.
Muokkaan käsilläni peltoani
ja kylvän uutta elämää.
Rakastan kasvua.*

*Tanssin tulen ympärillä.
Havaitsen liekkien häilyvyyden.
Näen niistä hohtavan loimun
ja ystävieni iloiset kasvot.
Rakastan ihmistä.*

*Ajan ruuhkassa moottoritiellä.
Kuuntelen pyörien jyrinää.
Tempaudun mukaan kiireeseen
ja kiihkeään rytmiin.
Mitä nyt rakastan, missä on luojan ääni?*

Matti Koskinen

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

Iitti ° Pauli Loikala 040 838 1017

Jyväskylä ° Liilia Siiberg 050 911 1377

Kuopio ° Jouko Ikonen 050 341 8795

Oulu ° Vesa Raappana 044 2796393

Rovaniemi ° Marketta Mylläri 040 762 6454

Siilinjärvi ° Anita Johansson 041 4952044

Tampere ° Alpi Ikäheimonen puh. 0400 238769

Vihti ° Kauno Mannonen 040 761 3778

Porvoo ° Jorma Aunela 040 969 2096

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	FI768000191068834	TILISIIRTO GIRERING	
Saaja Mottagare	Ruusu-Risti lehti		
Maksaja Betalar			
Allekirjoitus Underskrift		Vitenro Ref.nr	
Tilityt nro Från konto nr		Eräpäivä Fört.dag	EUR 25,00 €

Pekka Ervast Toimittajalta

Kristinuskon kolme suuntaa

Leo Tolstoi vainajasta ja hänen viime hetkistään ovat kaikki maailman lehdet ja aikakauskirjat nykyään katsoneet velvollisuudekseen puhua niin kauniisti ja niin laajasti, että todella ovat vapauttaneet "Tietäjän" siitä tehtävästä. Emme tahdo lisätä tätä sanatulvaa yhä uusilla korusanoilla. Jos pidettäisiin yhtä paljon melua Tolstoin opista kuin hänen personastaan, jos yhtä suurella uteliaisuudella pohdittaisiin ja tutkittaisiin sitä kuin nyt häntä itseään arvostellaan ja kiitellään, silloin varmaan Tolstoi enemmän iloitsisi tuonpuoleisessa maailmassa ja ihmiskunnalle koituisi siitä enemmän hyötyä.

Tahdon viivähtää vain yhdessä asiassa. Tolstoita on nimitetty milloin pakanaiksi, milloin kristityiksi. Kirkko julisti hänet pannaan, itse hän piti itseään todellisen kristittynä, ihmisenä, joka ymmärsi Kristuksen opin. Kumpi on nyt oikeassa? Kirkko, joka opettaa kaikenlaisia vaikeatajuisia ja salaperäisiä oppikappaleita, vaiko Tolstoi, jonka mukaan kristinoppi vain on uusi siveysoppi?

Emme osaa lainkaan ratkaista tätä kysymystä, ellemmme ymmärrä, että Kristuksesta itses-

tään, hänen personastaan ja hänen työstään on lähtenyt erilaisia henkisiä virtauksia. Tai ehkä paremmin sanoen: että henkinen virtaus, joka hänestä lähti, on pukeutunut eri muotoihin, riippuen siitä, millä tasolla virtauksen painopiste on. Ja koska alempi maailma on kolminainen -fyysillis astralis mentalinen, - voimme huomata kolme eri suuntaa Kristuksen inspiratsioonissa. Nämä suunnat eivät ole vain kuviteltuja, vaan vankkoja historiallisia tosiasioita.

Ensimmäinen - fyysillinen - virtaus ilmenee vanhimmasa Jerusalemin seurakunnassa, toinen - astralinen - Paavalin toiminnassa ja kirkossa yleensä, kolmas - mentalinen gnostilaisuudessa.

Δ Ensimmäisen tunnusmerkki oli ankara siveellinen elämä: Jeesus oli näyttänyt ja opettanut, millä tavalla ihmisten tulisi elää. Jerusalemlaisen seurakunnan toivo oli, että

Kristus pian tulisi takaisin.

ΔΔ Toisen, paavalilaisen seurakunnan tunnusmerkki oli voimakas usko: usko Kristus ihanteeseen, mystilliseen Kristukseen, joka ihmisessä syntyen nostaa ihmisen synnistä ja pahasta. Tästä muodostui myöhemmin kirkon usko ulkonaiseen vapahtajaan.

ΔΔΔ Kolmannen, gnostilaisen kristikunnan, tunnusmerkki oli tieto ja rakkaus; he pyrkivät Kristuksen välittömiksi opetuslapsiksi ja totuuden yksilökohtaiseen tietoon ja ymmärsivät, että rakkaus on tie, joka tietoon vie.

ta Kristus inspiratsioonina? Epäilemättä. Tekisi-pä mieli lisätä, että Tolstoi oli varmaan itse kotoisin Jerusalemin seurakunnasta, joka eli siirtolan tapaan, omaisuus yhteisenä, käsillä työtä tehden. Niin vakavasti ja lujasti hän on uskonut juuri tähän kristinuskon muotoon!

Apostoleista Pietari edustaa ensimmäistä, Paavali toista ja Johannes kolmatta suuntaa. Kaikki ovat kristityitä, kaikki ovat "oikeassa", ihminen voi alottaa joko teolla, uskolla tai rakkautella- kaikki kolme vievät hengen elämään. Ja tietysti toinen ei ole ilman toista. Johonkin määrin kaikki sekottuvat toisiinsa, vaikka yksi aina on etualalla.

Jos nyt ajattelemme Leo Tolstoita, voiko sanoa, ettei hän olisi ollut kristitty? Eikö päinvastoin Tolstoi aivan selvästi edusta pietarilais-

Nykyajan kirkot ja lahkot edustavat paavalilaista Kristus inspiratsioonina. Ei niitäkään voi tuomita epäkristillisiksi. Ne edustavat vain huonosti omaa virtaustaan, mikäli uskovat ulkonaiseen vapahtajaan sisällisen asemesta. Mutta kun julistavat Tolstoin antikristilliseksi, erehtyvät suuresti. Samaten iskevät kiveen, kun

kutsuvat teosofista liikettä antikristuksen liikkeeksi, sillä teosofinen liike edustaa meidän päivinämmme gnostilaista Kristus inspiratsioonina.

Toimittajalta,
Joulukuu 1910

AIKA JA KUOLEMA

Mutta me olemme naurettavia, kun pelkäämme kuolemaa, vaikka niin monta kertaa jo olemme kuolleet ja paraikaa kuolemme. Sillä ei ainoastaan ole totta se, mitä Herakleitos sanoi: ”tulen kuolema on ilman synty ja ilman kuolema veden synty”, vaan vielä selvemmin se näkyy meissä itsessämme. Mies katoo, kun vanhus syntyy, ja nuorukainen häviisi, kun syntyi ikämies, ja lapsi hävisi tullessaan nuorukaiseksi ja sylilapsi jo sitä ennen. Se mikä eilen oli, kuoli tänä päiväksi, ja tämä päivä kuolee huomiseksi. Ei mikään pysy eikä ole yhtenä vaan me monet kasvamme yhden kuvan ja esimerkin ympärille, aineen ympärikiertäessä ja pois rientäessä

. . . Mitä siis todellisuudessa on se, mikä on? Näkymätön ja syntymätön ja häviämätön, jolle ei voi mitään muutosta tehdä. Sillä aika on jotakin liikkuvaa ja liikkuvan aineen kanssa yhdistyvää ja alati juoksevaa eikä pysyvää, ikään kuin häviön ja syntymisen astia. Sen nimitykset ”vastainen”, ”nykyinen” ja ”mennyt”, osottavat, ettei se ole mitään todellista. . . .

Mutta jos luonnolle, jota (ajalla) mitataan, käy samaten kuin mittaaajalle, niin ei sekään ole mitään todellista vaan kaikki on syntyvää ja häviävää, saman kohtalon alaista kuin aika. Sentähden ei ole soveliasta sanoa siitä mikä on, että se on ollut tai tulee olemaan.

Plutarkos (kreikkalainen filosofi synt. n. 46 e. Kr.)

HENGEN TEMPPELI

Tyhjänä lepää ihmisen savimuoto kukkien keskellä. Henki, joka sitä oli eläyttänyt, oli sen nyt jättänyt. ”Maasta olet sinä tullut, maaksi pitää sinun jälleen tuleman.” – Nuo sanat kaikuivat aivoissani. Muotoa on totuttu pitämään tomuna ja tuhkana, aineena, jossa ei järkeä ole. Mutta nyt näin, ettei niin voinut olla. Ainekin elää ja silläkin on järki. Käsitin, ettei ainetta voi hengestä erottaa.

Katselin muotoa edessäni. Jokainen piirre ja loilla kasvoilla eli omaa elämäänsä ja puhui. Muoto kertoi hengestä, joka oli siinä asunut. Se kuvasi, kuinka jalo se oli ollut, kuinka viisas, kuinka ylevä. Se kertoi, että henki oli täyttänyt dharmansa täällä maan päällä ja että se dharma oli ollut korkea ja siunausta tuottava.

Henki itse oli muuttanut majaa. Kuka siis puhui sen entisessä kodissa? Aine.

Käsitin, että joka aineatoomissa on itsessään henki, osa siitä hengestä, joka siinä on asunut ja joka sen liittää yhteen koko luomakunnan kanssa. Aineessa asuva henki hajoaa maahan ja kohottaa kirkastettuna sitä maaperää, johon se sulautuu. Nyt käsitin, miksi luomakunta huokaa ja odottaa jumalanpoikien ilmestystä. Kuta enemmän hengen kirkastamaa

ainetta luontoon sulautuu, sitä lähempänä on sekin pelastustaan.

Missä enää löytäisin kuolemaa, kun elämänlaulu soi kuolleenkin muodon atomeissa?

K.I.

Tietäjä
Teosofinen Aikakauskirja
Marraskuu 1915

Jeremy Quick, Inner Humanity Camp

Me teimme sen! Sen, minkä takia halusimme järjestää kesätapahtuman: löytääksemme keinoja ja kokeaksemme henkistä yhteyttä, hyväksyntää ja rakkautta kaikkien ihmisten kanssa. Halusimme näyttää, että ilman päihteitä, guruja tai henkistä oppijärjestelmää voi kokea olevansa turvassa ja hyväksytty juuri sellaisena kuin on. Niin, että jokainen meistä voisi sanoa mitä tahansa missä tahansa vaiheessa, ja kaikki olisivat kiinnostuneita siitä. Että olisimme hyväksyttyjä ihmisinä ilman statuskiistoja, mielipiteiden tasosta riippuvaa arvostusta tai henkisten tietojen ja kokemusten mukana tulevaa besserwisser-asemaa.

Henkisen opettajan Yeshayahu Ben-Aharonin piti tulla luennoimaan tapahtumaamme, mutta kohtalon iskusta hänen täytyi jäädä Israeliin koko campin ajaksi. Silloin me järjestäjät, Topias, Aura, Jasmin, Olli, Maarit ja minä jouduimme valitsemaan, otammeko kaiken vastuun luennoista, iltapiireistä ja kaikesta muusta, vai jätämmekö tapahtuman järjestämättä. Vaikka muutamat ihmiset peruuttivatkin heti kuultuaan Yessen pois jäämisestä,

päätimme ottaa haasteen vastaan. Itse otin Minä-päivän luentovastuun, ja Topias Maailma-päivän. Me-päivänä päätimme pitää yhdessä paneelikeskustelun, jossa yrittäisimme keskustelun kautta tuoda yhteisen henkisen kokemuksen koettavaksi ihmisille. Astuimme isoihin saappaisiin, ja matka alkoi...

Kymmenen kuukautta aiemmin...

Ennen leirikokemuksia haluan kertoa hie-
man leirin valmistelusta, haasteista ja suunnitelmista. Kaikki alkoi, kun Yeshayahu pyysi meitä järjestämään hänelle 60-vuotis syntymäpäivälahjaksi nuorisoseminaarin. Olimme Vesivehmaalla Maaritin luona kyläilemässä, keskustelemassa, meditoimassa ja tutustumassa toisiimme Mysteerityhmä IV -nimisen porukan kanssa. Ilmassa oli silloin jotain erityistä. Jotain, joka alkoi lähestymään meitä illan hämärtyessä. Muistan, että etsimme silloin kysymystä, joka kiinnostaisi koko meidän ryhmäämme, ja epäonnistuneen session jälkeen aloimme puhumaan, mistä tässä tapaamisessa on oikeasti kyse. Silloin kuulin Topiaksen sanojen takaa erikoisen tunnel-

man. Tuo tunnelma oli läsnä silloin, kun kuulin ensimmäistä kertaa rosenkreutzalaisista, ja minusta tuntui, että tässä kaikessa oli jotain tekemistä rosenkreutzalaisuuden kanssa. Olihan tuo keskustelu rosenkreutzalaisista vienyt minut tutustumaan Markku Maulaan ja antroposofian saloihin.

Kerroin Topiakselle silloin puolivahingossa, että tuo tunnelma on se, joka on elämäni kaikkien hyvien pyrkimysten ja päätösten motiivina. En tiennyt silloin, mistä puhuin, mutta jollain tavalla pystyimme puhumaan tuosta sanojen tuolla puolen olevasta tunnelmasta. Menimme saunaan ja tulimme sieltä puhuen taukoamatta tuosta Jutusta. Tilanne ja tuo tunnelma alkoivat vahvistua, ja osan ihmisistä täytyi lähteä pois keskustelusta toisen osan jäädessä ja liittyessä keskusteluun. Useamman ihmisen ansiosta tunnelmasta tuli vieläkin vahvempi. Lopulta aloimme nimetä tuota tunnelmaa, ja tulimme silloin viimeistään tietoiseksi tuosta mysteeristä, joka avautui meille kuin kohtaloniskusta.

Nimitimme sitä aluksi lähteeksi, luovuudeksi ja esimerkiksi tunnelmaksi kodista. Mutta päädyimme lopulta siihen päätelmään, ettei sitä voinut nimetä millään rajoittavalla käsitteellä, joten se ristittiin loppujen lopuksi Jutuksi. Jutussa ollessamme olimme yhteydessä toisiimme tavalla, jota en ollut kokenut aiemmin. Me kaikki ymmärsimme toisiimme todella syvällisesti, ja jokainen sana jonka puhuimme, hiljaisuus, jota koimme ja elet, jota teimme olivat täydessä harmoniassa; kaikki oli juuri oikein. Tunnelma tuntui autuaalta, suorastaan rakkauden läpäisevältä ihanuudelta, ja samalla se oli kuitenkin todella nöyrä ja rehellinen. Tätä tunnelmaa ei ole tarkoitus

vain imeä kuin huumetta, vaan ymmärrys, joka lisääntyy ollessamme yhteydessä Juttuun, antaa ihmisille toivoa ja lohtua Jumalan olemassaolosta, kaiken yhdistävästä rakkauden voimasta. Samalla tuntui myös siltä, että olin itsenäni kokonaisempi. Tämä voi kuulostaa paradoksaaliselta, mutta olin enemmän yksydessä ja samalla enemmän itseni. Nämä kaksi eivät ole kolikon kääntöpuolia, vaan yhden saman totuuden monet kasvot.

Unknown

Takomisaika

Nyt meillä oli tavoite: löytää yhdessä ja yksin tapoja tulla yhteyteen Jutun kanssa, ja jakaa se ihmisille kokemuksena, ei tietona. Siksi esitelin tapahtumaa usein EI-dogmaattisena, EI-opillisena kesäleirinä. Vaikka meillä kaikilla onkin omat henkiset ja fyysiset maailmankuvamme, voimmeko löytää sanojen ja mielipiteiden, uskomme ja aatteidemme toiselta puolelta yhteyden? Sellaisen, joka olisi yhteinen kaikille ihmisille ilman, että sen kokemi-
seen tarvitsisi uskoa henkiseen, olla lukenut Salaiset opit tai olla valaistunut meditaatio-
maisteri.

Pääasiallisesti suunnittelupäivämme koostui keskusteluista, seremoniallisista hetkistä ja unelmiemme sekä haavojemme jakamisesta. Leirin varsinaiseen älylliseen suunnitteluun käytimme murto-osan ajasta. Ehkä siksikin tapahtumasta tuli niin hyvä. Työskentelytapaamme oli alusta alkaen ihmisyyden ja kokemus ensin, ja lopuksi vasta suunnitelmallinen, järjellinen puoli. Toisaalta mietimme välillä, olemmeko saaneet mitään aikaan, kun paperilla ei useiden tuntien keskusteluiden jäl-

keenkään lukenut juuri mitään merkittävää. Pääasiallisesti teimme työtä Jutun kanssa ihmissuhteidemme sekä rauhoittavan keskusteluilmapiiirin luomiseksi.

Täytyy sanoa, etten useinkaan pääse missään niin luovaan keskusteluun kuin meidän porukassamme. Kaikki odottavat vuoroaan, kuukaan ei puhu toisen päälle, ja olemme tietoisia, jos joku yrittää muuttaa aihetta toiseen. Selvitämme myös haavojamme toistemme kanssa. Jos jokin on alkanut surettamaan tai ärsyttämään päivän aikana, on se mahdollista ja kannustettavaa kertoa, jolloin hyväksyvä ja rakastava ilmapiiri parantaa haavaamme viimeistään päivän päätteeksi.

Minä, Me ja Maailma

Inner Humanity campin päivien teemat olivat Minä, Me ja Maailma. En muista, kuinka tulimme valinneeksi juuri nämä teemat, mutta tiesimme, että halusimme tehdä ja tuoda jotain uutta tähän maailmaan. Tiesimme Jutun kautta, että yhdessä potentiaalimme on aina suurempi kuin yksin, mutta meidän täytyi myös oppia tuntemaan itsemme, mikäli halusimme löytää oikeasti parhaat työskentelytapamme ja lahjamme.

Kuten mainitsin, Minä-päivän luento oli minun tehtäväni, ja suunnittelin sen kuin olisin ollut suurikin henkinen opettaja. Onneksi ryhmämme muutamat rohkeat olivat sen verran avoimia, että kahta päivää ennen luentoa sain kuulla kunniani siitä. Olin kuulemma roolissa, ja käytin sanoja, jotka vaikuttivat herätysliikkeiden paasaukselta. Se sattui pahasti, ja otin kovan iskun

egooni juuri ennen luentoa.

Luento meni todella hyvin, olin taas oma itseni, puhuin sydämestäni, enkä opettajan roolista. Sanat ”korkeampi minä” ja ”roskenreutzelainen vihkimys” korvasin kaikkien ymmärtämällä sanoilla. Käytin vanhaa kunnan kaksi sutta -vertausta. Päädyin luennossa siihen, kuinka olemme sekä musta susi = alempi minä että valkoinen susi = korkeampi Itse, mutta olen myös niityt, vuoret, metsät ja järvet, joissa nuo sudet asuvat. Kun sudet eli alempi sekä korkeampi itse rakastuvat ja menevät naimisiin, on tämän kokemuksen nimi vihkimys. Kerroin luennolla myös neljästä tavasta päästä yhteyteen valkoisen suden kanssa, mutta tästä enemmän sille varatussa artikkelissa, joka julkaistaan täällä myöhemmin.

Luentojen jälkeen oli vuorossa keskustelu pienryhmissä luennon pohjalta. Olimme saaneet Tylypahkasta lainaksi lajitteluhatun, joten heimoihin jakaminen sujui leikiten. Oli

kivi-, keppi- ja lehti-heimo. Ennen heimoon pääsyä täytyi kuitenkin käydä aluksi vihkimysmatka neljän elementin läpi, aivan kuten

Henkisen tiedon tiessä ja muissa henkisissä vihkimysteereissä tehdään. Tehtävät olivat vaarallisia. Veden henki esimerkiksi saattoi upottaa kokelaat, jotka joutuivat sielulliseen pimeyteen ja kulkivat sokeina toisen johdatuksessa heidät viidakon lävitse. Tulen hengelle täytyi urhata jokin pelko itsestään, ja ilman vihkiä kysyi Bhagavad Gitasta sekä Vuori-saarnasta kiperiä arvoituksia, joihin väärin vastaamalla joutui yhtä alas kuin taivas oli yllämme. Maan henki laittoi kokelaat totuuden ääreen, jolloin heidän täytyi avata auras kaikille täysin luettavaksi. Illan päätteeksi heimot kokoontuivat ja musiikki sekä tanssit alkoivat.

Pienryhmissä tehtiin myös harjoituksia. Elämäнкаarta tutkimalla voitiin päästä kokemukseen korkeammasta Itsestä (tietenkään emme käyttäneet näitä henkisiä sanoja, vaan annoimme ihmisten kokea asiat ilman rasittavia käsitteitä). Harjoittelimme myös neljää erilaista tapaa kuunnella: sanojen, tunteiden, omien tuntemuksien ja henkilön korkeamman, sanojen takaa kuultavan sanoman kuuntelemista. Kolmas harjoitus oli motiivimeditaatio, jonka ansiosta voimme tiedostaa omaavamme monia motiiveita samaan päämäärään. Kun motiiveita oppii havaitsemaan, pystyy niitä muuntamaan ja keskittymään valkoisen suden motiiveihin.

Keskusteluiden jälkeen oli vuorossa Ollin unelma-workshop, Jasminin pahuus-workshop sekä Mikko Jairin liikkeen- ja tietoisuudenhävinnöinnin workshop. Saimme kovasti kehuja näistä kaikista, ja oli mukavaa, että järjestäjätiimimme sai näyttää kyntensä. Iltaisin oli iltapiiri, jossa heimo kokoontui päättämään päivän. Mukana oli myös iltamu-

sisointia, perjantaina saunaa sekä lauantaina open mic -ilta ja kuuluisat psyke-reivit.

Me-päivänä sitten demonstroimme – tai se oli ainakin meidän unelmanamme – kuinka keskustelemalla voimme löytää ja kokea Jutun yhteyden ja ymmärryksen toistemme kanssa. Järjestäjätiimi kokoontui pieneen puolimpyrään ja alkoi keskustella vailla aihetta, päämäärää tai mitään muutakaan. Oli vain luottamus ja kunnioitus toisiimme kohtaan. Aluksi tunnelma oli jäinen, muutamien hetkien päästä keskustelu oli siirtynyt keskusteluun siitä, kuinka keskustellaan. Syntyi dramaattisia hetkiä, inspiroivia keskustelujen alkuja, jotka tuhottiin toisten puhujien tarpeesta. Tällainen hiominen ja erimielisyys, kuitenkin syvässä kunnioituksessa kaikkien mielipiteitä ja tarpeita kohtaan, loivat pohjan, suorastaan maljan, johon Juttu voisi laskeutua. Ja se lopulta laskeutui! Tämä oli jotain ennenkuulumatonta. Vielä hienommaksi kokemuksen teki se, että avasimme keskustelun koko porukalle. Tällöin kaikkien ihmisten oli mahdollista puhua Jutun inspiroimana ja olla yhteydessä siihen.

Saimme huimat palautteet, ja tiesimme, että tämä henkinen tie, joka vie toistemme kautta vihkimykseen, tulee olemaan tulevaisuudessa yhä tärkeämpi. Meidän tehtävänämme on tuoda sitä tähän maailmaan. Lievästi sanottuna tämän oivaltaminen oli – anteeksi, että käytän kovia sanoja – vitun överiä! Juttu on kuitenkin yhteinen meille kaikille, emmekä ole mitään opettajia siinä. Olemme kaikki alussa tällä tiellä. Jutun kanssa toimijoina olemme kaikki yhteydessä toisiimme veljinä ja siskoina. Jos haluat olla osa perhettämme, tahdomme, että kaikilla olisi mahdollisuus siihen. Että tervetuloa vaan jengiin!

Maailma-päivän luennon piti Topias Aalto, joka puhui tahdosta, tulevaisuuden kuuntelusta ja alemman halun sekä korkeamman tahdon eroista kokemuksessamme. Topiaksen luento oli erittäin onnistunut, ja useat antroposofitkin kertoivat, että saivat paljon uutta tahtokysymykseen. Kuinka opin seuraamaan kohtaloani, ja mistä tunnistan olevani oikealla tiellä elämässäni? Jos haluat tutustua näihin kysymyksiin, tule seuraavalle Topiaksen luennolle tai Inner humanityn tapahtumaan, ei tässä viitsi kaikkea kertoa! ;)

Unknown-1

Nostalgian muistelua

Tämä tapahtuma on ollut hienointa mitä olen ikinä tehnyt. Niin moni hyvä ystäväni ja mahtavat uudet ihmiset olivat tulleet samaan tilaan. Monet mahtavat ihmiset jäivät valittavasti pois, mutta kyllä näitä tapahtumia vielä tulee, sen tiedän! Tunnelma oli vapaa, hyväksyvä ja rakkaudellinen. Olimme luoneet pitkien valmistelukeskusteluiden myötä pohjavireen, jonka jokainen pystyi tuntemaan. Lähes kenelläkään ei ollut kiire, konflikteja sattui vain yhtenä päivänä, ja nekin olivat tärkeitä ja opettavaisia. Ihmiset, jotka eivät olleet ikinä esiintyneet julkisesti, esiintyivät, ja näimme myös muutaman hengentieteilijän reivaamassa Shponglen Dorset perceptionin tahdissa yömyöhään. Ihmiset olivat valmiita

tulemaan menneisyyden tavoistaan ja maailmankuvistaan ulos, jakamaan näitä päiviä todellisina ihmisinä. Me materialistit ja spiritualistit, kuten kaikki muutkin, olimme löytäneet yhteisen sävelen: vapaan ja hyvän tahdon.

Ruoka oli aivan loistavaa, ja ruohonjuuri, joka oli sponsoroinut meille kasoja pähkinöitä, keksejä ja super-smoothieita, sai paljon erityiskiitosta! Kiitos teille kaikille sinne, toivottavasti yhteistyömme jatkuu! Tapahtumassa pystyimme puhumaan henkisistä ja inhimillisistä asioista ilman käsitteiden kahleita. Saimme kokea syviä henkisiä kokemuksia yhdessä. Aamuiset jooga-, eurytmia- sekä meditaatiohetket olivat juuri sitä itseään. Taidetta emme olleet suunnitelleet, ja ehkä juuri siksi sitä olikin niin paljon. Jokaisella tauolla oli joku maalaamassa, laulamassa ulkona nurmikolla ja soittamassa pianoa tai kitaraa. Ihmiset jakoivat toisilleen uusia kappaleita. Hitiksi muodostui Markun ja Natalian tuoma Angel of God, jota lauloimme yhteislauluna

open mic -illassa. Perjantai-illan shamaanijamit veivät sen sijaan meidät kauas tästä maailmasta. Sen mukana tuli villieläinten huutoja, buddhalaismunkkien öriää ja kehärummun hypnotisoivaa pauketta. Erittäin onnistunut kokeilu oli myös, kun tanssijat aloittivat tanssin, jota muusikot sitten seurasivat. He soittivat tanssijoiden liikkeitä, eikä toisinpäin.

Myös osallistujat antoivat oman panoksensa. Markku Maula ohjasi meditatiivista eurytmiä, Natalia Haarahiltunen taas laulua. Mikko Jairi vei ihmiset Dagmarin lähteelle tutustumaan sen eteerisiin virtauksiin, ja Klaus Rahikainen kertoi vaatimattomasti maailman ja elämän synnystä, ihmisen tehtävästä ja tarvittavia tietoja rakkaudelliseen, hyväksyvään elämään. Iltaisin jatkoimme keskusteluja. Oli mahtavaa nähdä, kuinka lähes jokainen tutustui niin moneen uuteen ystävään, ja kuinka he nauttivat jakaessaan elämänsä tärkeitä kysymyksiä, kokemuksia sekä haasteita. Torstai-ilta huipentui Matti Kuuselan esoteeriseen luentoonsa siitä, kuinka henkiset lainalaisuudet voidaan tuoda arkipäivään kokemuksellisesti. Piirsimme lopuksi puun, jonka lehtiin sai jokainen kirjoittaa oivalluksiaan leiristä, ja viimeiseksi kävelimme enkelikäytävää, jossa kauniit sanat, halaukset ja laulu toivat meidät tervetulleina takaisin elämään leirin jälkeen.

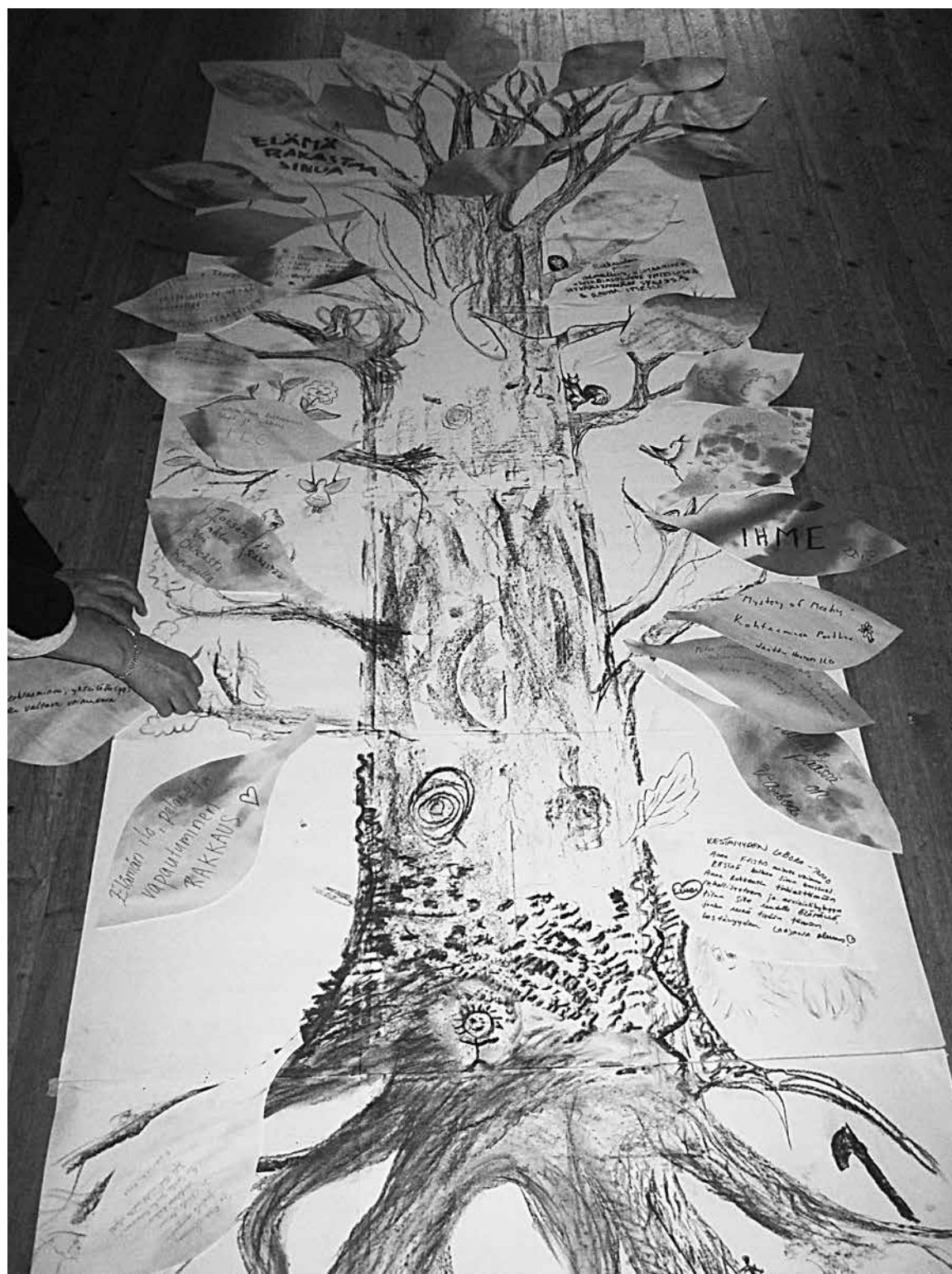
Mitä seuraavaksi?

Olemme nyt tulevaisuuden kynnyksellä. Haluamme syventää työskentelyä Jutun kanssa ja tuoda siitä lähtevää inspiraatiota maailmaan. Olemme suunnitelleet vähän taidepäivää, ja olisi myös hauska nähdä ihmisiä sekä jakaa kokemuksia leiriltä ja sen jälkeen. Meidän kuuden henkilön piiri on jäämässä taakse, sillä saimme Inner Humanity campistä muutaman uuden tärkeän ydinhenkilön. Mukana on mahdollisesti myös muutama aivan tuore kasvo. Haluamme olla yhteisö, johon kaikki voisivat tulla ja tuntea olevansa tervetulleita. Haluamme työskennellä tapahtumien järjestämisen lisäksi syvällisesti henkisten harjoitusten ja tekstien parissa, jatkaa

sosiaalisen yhteyden luomista ja tuoda taiteen kautta uusia muotoja löytää itsensä, toistemme ja maailman uudella tavalla. Olet tervetullut tällaiseen työskentelyyn, jos sellainen kiinnostaa!

Kiitos meille kaikille järjestäjille Ollille, Topiakselle, Auralle, Maaritille, Jasminille sekä Mikko Jairille! Syvät kiitokset myös Matti Kuuselalle sekä Ritva Haapaniemelle, henkiselle äidillemme. Suuret kiitokset myös Katja Vattulaiselle flaiereista, Paul Zachokselle stipendistä, Jarmo Ikolalle hänen neuvoistaan luennolleni, Pentti Aaltoselle Takoja-mainoksista ja tulosteista, sekä erityisesti Tuulikki Sarekoskelle ja muille Taitein Ry:lle yhteistyöstämme. Erityiskiitos kuuluu Jarmo Anttilalle ja koko Ruusu-Risti porukalle korvaamattomasta avustaan! Kiitos inspiraatiosta Yeshayahu Ben-Aharonille, Orland Bishopille sekä Nicanor Perlasille. Tiloista kiitos Tammissaaren Mikaelkoululle sekä Kristina Bergille ja Lars Karlssonille avusta niiden saamiseksi. Kiitokset kovasti Tuula Karkialle kuvista, ja ennen kaikkea kaikille osallistujille ja mahdollistajille, Kiitos teille! Kuitenkin suurin kiitos kuuluu Jutulle, Logokselle, joka meissä kaikissa etsii tilaisuutta antaa ihmisen kokea olevansa osa Jumalaista ykseyttä ja suunnitelmaa!

Thanks bro <3

Sinä olet kaikki

*Maailmankaikkeus on valtaisa leikki-
kenttä jossa pelaajat itse asettavat
omien kokemustensa rajat
Ei ole muuta valtaa
ei ylempiä tai alempia olentoja
ei muuta päätösvaltaa
kuin sinun omasi
Olet täysin omassa voimassasi
Täysin vapaa tutkimaan
omaa maailmankaikkeuttasi
mistä tahansa näkökulmasta
Inhimillinen barhakuva hierarkioiden
loputtomuudesta
pitää sinut pelon pauloissa
juuri niin kauan kuin haluat*

*Sinä olet ilo itse oman pelkosi vankilassa
Sinä olet itse niin vanki
kuin vankilakin
sekä vartija
kaikkea vartioimassa
Kaikki muurit
kaikki kalterit ikkunoissa
kaikki mielesi suljetut portit
sinä olet itse luonut ja rakentanut
sinä olet kaiken haltija
sinä ja vain sinä*

*Ei ole olemassa ketään muuta
pitämässä sinua täällä
Sinun olentosi ulkopuolella
Ei ole ketään toista
pitämässä sinua vangittuna
Ei ole olemassa pelastajaa
ei mestaria ei rakastajaa
ei ketään joka voisi vapauttaa sinut
oman mielesi kahleista
ei muita kuin sinä itse
Sinä olet kaikki
se ainoa pelastaja
jota olet aina kaivannut*

Sinä itse

Klaus Rahikainen

Klaus Rahikainen

Miten Inner Humanity Camp herätti minut rakkauteen?

Heräsin tänään vaimoni Julianen vieressä. Syleilin häntä yksinkertaisesti ja syvästi, hän nukkui, torkkui ja oli silti läsnä ja avoin kanssani. Olimme yhtä, olimme rakkaudessa, siinä jota me molemmat olimme niin kovin kaivanneet, siinä joka oli meitä myös kaikessa kaipauksessamme kantanut. Tässä tilassa, joka muistutti voimallisen rakastelun jälkeistä suloista raukeutta, oli jäljellä vain rakkauden luonnollinen tila, joka kävi läpi koko kehoni, kaikkien elävien solujeni läpi. Olin perillä. Olimme yhtä, kaipaukseni oli todellakin saanut rauhan.

Olemme eläneet tässä pyhässä tilassa siitä lähin kun tulimme kotiin Ahvenanmaalle Tammissaarella heinäkuun lopulla 2015 järjestetyltä Inner Humanity Campiltä. Minä olin leirillä kaikkina viitenä päivänä ja Juliane tuli viimeisenä iltana ja sai kokea leirin tunnelmaa lähes vuorokauden ajan. Leirin oli järjestänyt kuuden hengen ryhmä 20-30 vuotiaita rohkeita ihmisiä, jotka olivat keskenään kokeneet syvän henkisen yhteyden jakaessaan rehellisesti ja aidosti tuntojaan ja tietojaan. Leirin avulla he halusivat antaa muillekin ihmisille mahdollisuuden tuon saman yhteyden kokemiseen.

Jeremy Qvick, Topias Aalto, Jasmin Vattulainen, Maarit Eskola, Olli Lukkari ja Aura Koskela olivat israelilaisen filosofin Yeshayahu

Ben-Aharonin ohjauksessa lähteneet luomaan tuota leiriä itse asiassa kunnioittaakseen ohjaajansa 60-vuotispäivää. Viimeisinä viikkoina ennen kurssin alkua kävi ilmi, että Yeshayahu ei vakavien henkilökohtaisten syiden vuoksi pääsekään osallistumaan leirille. Tämä antoi järjestäjille mahdollisuuden kasvaa ja ottaa itsenäisesti vastuun leirin kokonaisuudesta. Sen he tekivät kirkkaudessa ja nöyrässä voimassa.

Leirin teimana oli löytää minuuden kohtaamisen – TUNNE ITSESI – kautta yhteisyyden kokemus – ME ELÄMME YHDESSÄ – joka johtaa tahdon ilmaisuun – MITÄ HALUAN ANTAA MAAILMALLE. Tarkoituksena oli itsetuntemuksen kautta löytää tie syvään yhteisölliseen jakamiseen, josta kuin luonnostaan kasvaisi halua osallistua ja vaikuttaa maailmamme tulevaisuuteen.

Leirin luojat olivat pohtineet leirin muotoa ja sisältöä lähes vuoden ajan avoimissa ja joskus vaikeissakin keskusteluissa. Tuosta antautumisesta rehelliselle kanssakäymiselle syntyi leirin muodossa kuin syli, jossa hyväksyminen, rehellisyys ja viisas jakaminen tulivat käsin kosketeltavaksi todellisuudeksi. Niin kauan kuin muistan olen kaivannut yhteisöä, joka hyväksyisi minut niin voimineni kuin heikkouksienikin. Vasta Inner Humanity Camp pystyi

antamaan minulle tuon kokemuksen; se oli se suuri ja syvä yhteisöllinen syli, jota minun sieluni oli kaivannut avautuakseen. Suurkiitos siitä kaikille mukana olleille!

Leirin muoto oli yksinkertainen. Jokainen päivä alkoi yhteisellä johdannolla päivän teemaan, jonka jälkeen me 30 osanottajaa jakaannuimme keskustelemaan aiheesta kolmessa pienryhmässä. Lounaan jälkeen kohtasimme erilaisissa niin järjestäjien kuin osanottajienkin vetämissä workshoppeissa. Ja mainion ilta-aterian jälkeen jaoimme ensin suuressa piirissä päivän kokemuksia ja jatkoimme sitten jakamista musiikin ja tanssin tarjoamissa vapaammissa kuvioissa. Luonnollisesti myös ohjelman ulkopuolinen aika oli täynnä erilaista jakamista leirin avoimessa ja sallivassa hengessä.

Leirin osanottajat oli jaettu kolmeen pienryhmään, joita kutakin ohjasi kaksi järjestäjistä. Nämä ryhmät olivat kuin ihmislaboratorioita, joissa päivän teemoja kokeiltiin, syvennettiin ja laajennettiin syvän luottamuksen ja avoimuuden hengessä. Meille kaikille annettiin aikaa ja tilaa ilmaista inhimillisyytemme täyteys, sen voimat ja heikkoudet.

Minä kuuluiin ryhmään nimeltä Kivet, jolla oli tosiaan joitain Rolling Stones-yhtyettä muistuttavia piirteitä. Monet ryhmän jäsenistä kuuluivat minun sukupolveeni, joka oli tottunut seuraamaan erilaisia niin henkisiä kuin poliittisiakin johtajia, tai kasvamaan sellaiseksi itsekin. Me olimme syntyneet aikana jolloin maailma oli ollut fyysisesti katiakautunut kommunistiseen itään ja kapitalistiseen länteen. Tämän jaon konkreettisin ilmaisu oli jaettu Berliini, jossa nuo kaksi

erotettiin muurilla toisistaan. Tuo sama muuri jakoi myös ihmisten mielen, me kaikki kasvoimme uskomaan kahteen erilliseen voimaan omassa mielessämme, hyvään ja pahaan, joita vastaan ja joiden puolesta meidän tulisi elää ja taistella. Vanhojen Kivien mieli oli jaettu, me olimme oppineet taistelemaan itseämme vastaan.

Leirin luoneet ihmiset olivat kaikki kasvaneet aikuisiksi Neuvostoliiton romahduksen ja Kylmän sodan päättymisen jälkeen. He olivat kasvaneet maailmassa jossa hyvää ja paha ei enää voinut erottaa toisistaan, maailmassa jossa paha saattoi terroristin muodossa piillä kenessä tahansa meistä. Vaan jos paha on meissä itsessämme, eikä enää tuolla kaukana muurin takana, niin täytyy hyvänkin olla tässä lähellä, senkin meissä itsessämme!. Uhkaava paha oli tullut lähemmäksi, sen kanssa oli tultava toimeen, mutta niin oli myös elämää kantava hyvä, siitäkin oli tulossa meidän omamme. Tämä kaikki selitti minulle leirin vetäjien ihmeellistä kykyä hallita ja hyväksyä niin hyvä kuin pahakin niin itsessään kuin meissä osallistujissakin. Me vanhat Kivet olimme keränneet hieman sammalta päällemme, mutta mekin liikahtimme leirin tarjoaman ymmärryksen suuressa sylissä.

Ensimmäisen minuutta pohtivan päivän avasi Jeremy, joka jakoi selkeitä näkemyksiään inhimillisen mielen maisemasta, jossa valkoinen ja musta susi odottivat ruokkijaansa. Meidän todellisuutemme kasvoi mustaksi tai valkoiseksi riippuen siitä kumpaa sutta me ruokimme. Hän kuvasi myös neljä tapaa vahvistaa valkoista sutta eli voimistaa henkistä tietoisuuttaan. Hänen pohjustuksensa herätti mitä mainioimman keskustelun, joka johdatti miettimään itsen olemusta: Olenko

minä jompikumpi susista, vai olenko minä se joka niitä ruokkii vai olenko minä sittenkin koko se maisema ja maailmankaikkeus, jossa molemmat sudet osana suurta itseäni vaeltavat? Jeremy puhui ihmeellisellä varmuudella ja voimalla, hän ammensi omista kokemuksistaan ja niistä kasvavasta ymmärryksestä. Tunsin syvää kunnioitusta hänen rohkeuttaan kohtaan, tunnistin Jeremyssä itseni, oman suuren kaipaukseni tavoittaa ja ilmaista totuutta.

Toinen yhteisyyttämme pohtiva päivä alkoi erityisellä tavalla. Kokoonnuimme kaikki kuten tavallista suuressa piiristä, mutta tällä kertaa kuuden järjestäjän ryhmä oli luonut sen piirin kylkeen oman ryhmänsä. He halusivat antaa meille kuin näytteen siitä ryhmähengestä, jonka kokeminen oli innoittanut heidät luomaan koko kurssin. He lähtivät avoimen epävarmoina tunnustelmaan yhteisyyden kokemista ja sen jakamista heitä tarkkailevan suuremman ryhmän kanssa. Syntyi ihmeellisen intiimi tilanne, jossa me katsojat seurassimme sydän pamppaillen niitä tunteja ja jännitteitä, joita nykyhetkeen heittäytyminen kurssin vetäjissä herätti. Saimme seurata itseämme heissä, nähdä syvälle inhimillisyytemme ytimeen. Kiitos uskalluksestanne!

Yhteistä tahtoamme maailmassa pohtivan kolmannen päivän aloitti Topias kertomalla rehellisesti ja avoimesti omasta tiestään kohti henkisyyttä ja siitä kasvavaa yhteisöllisyyttä. Hänen kertomuksensa liikkui minua syvästi, sillä hänen kokemuksissaan ja jopa hänen fyysisessä hahmossaan oli oma nuoruuteni hyvin lähellä. Kuin olisin kuunnellut omaa nuorta itseäni! Tämä kokemus huipentui seuraavana, leirin viimeisenä päivänä jakaessamme yhteis-

sessä piirissä omia henkilökohtaisia leirikokemuksiamme. Tuolloin Topias piti puheenvuoron, jossa hän luottavaisesti ja viattomasti kertoi niistä syvän epävarmuuden tunnoista, jotka olivat heränneet edellisenä päivänä ”maailman tultua kylään” kaikkine pelkoi-neen ja varjoineen pohtiessamme hänen alustuksensa pohjalta oman tahtomme paikkaa maailmassa. Hänestä oli tuntunut kuin kaikki yhteinen kaunis ja voimallinen olisi tullut maailman voimakkaiden varjojen haastamaksi ja kyseenalaistamaksi. Tämän hän jakoi, kun nuo varjot oli jo kohdattu ja saatettu rauhaan. Hänen sanansa ja niiden takana soiva rakkaus ja rehellisyys kävivät suoraan sydämeeni; minä itkin koko hänen puheenvuoronsa ajan. En voinut pidätellä tuota parantavaa tunnekuohua, hänen rohkeutensa puhdisti oman nuoruuteni haavan, sen jota en tuolloin osannut enkä voinut ilmaista. Kiitos lahjastasi, Topias!

Minun kohdaltani tuon varjojen täyttämän kurssipäivän suurin lahja oli siinä miten myös minun syvä haavani tuli hyväksytyksi ja kohdatuksi. Olin juuri saanut nauttia muutaman päivän siitä miten minun viestini ja voimani kerrankin sopivat yhteisöni pirtaan, kun eräässä ryhmäkeskustelussa yksi jäsenistä koki minut loukkaavaksi ja häntä rajoittavaksi. Hän käytti hyvin kriittisen puheenvuoron ja herätti eloon minun suurimman taakkani ja varjoni, tunteen siitä, että en ole hyväksytty enkä rakastettu. Sukelsin syvälle tuohon tunteeseen ja kaikki koettu kaunis haipui pois mielestäni, vetäydyin pois kurssin yhteydestä ja piilouduin omaan miehiseen luolaani.

Muutaman tunnin kuljin omassa varjossani ja tuskassani kuullen kuitenkin kuin kaikuina

omien sanojani siitä miten vain herätetyn varjon voi kohdata ja siitä miten kaikki vaikeus on kohdattavissa, vaikka en edes aina tietäisi miten. Muistin myös miten olin Julianeni kanssa oppinut, että Rakkaus = jakamista ja kommunikointia. Miten voisin jakaa tämän tuskani? Miten uskaltaisni? Ja kuka uskaltaisi kuunnella minua?

Lopulta minun tuskani osasi ottaa vastaa 21-vuotias Jasmin, joka itse oli syvästi pettynyt Pahuutta käsittelevän workshopinsa epäonnistumiseen. Hän ei ollut kyennyt johdattelemaan meitä siihen jaettuun ymmärrykseen, josta hän oli unelmoinut. Tuon oman tuskansa tunnustamisen kautta hän kykeni ottamaan minun tuskani vastaan; hänessä piili hengen loputon syvyys, jossa meidän vai-vamme kohtasivat. Ne tulivat nähdyiksi ja rakastetuiksi, ja saivat rauhan. Hän kohtasi niin oman kuin minunkin Pahuuteni, eli menneisyyden varjon, ja pystyi sen kautta saattamaan workshopinsa ihmeelliseen huojentuneeseen täyttymykseen. Kiitos sinun sielusi suuruudelle, Jasmin!

Vaeltaessani sieluni varjoissa sattuiivat silmäni useamman kerran Ollin kaikkialle kurssirakennukseen ripottelemiini viislauslauseisiin. Ne muistuttivat minua unelmiin luottamisen tärkeydestä. Samoin saatuan sydämeni jälleen auki sain Maaritin johdolla kohdata ”loukkaajani”, tuon kaltaiseni herkän olennon, joka oman loukkaantumisensa kautta nosti syvimmän varjoni esiin ja parannettavaksi. Kiitos teille kaikille samoin kuin Auralle, jonka iloisuus ja ”leikkisyys” piti meitä kaikki oikealla elämän tiellä läpi koko kurssin!

Kaikki siinä kuuden hengen ryhmässä, joka

jakoi vastuun Inner Humanity Campin onnistumisesta, ovat rohkeita ja suuria sieluja, jotka kukin omalla ainutlaatuisella tavallaan olivat mukana luomassa sitä kokonaisuutta, jonka hedelmistä niin me osanottajat kuin he itsekkin saivat taipumustensa mukaisesti nauttia. Uskon meidän kaikkien ottaneen uusia askeleita omassa ”sisäisessä inhimillisyydessämme”, siinä jonka jakaminen oli koko leirin perimmäinen tarkoitus. Me saimme kaikki kokea olevamme yhtä, me saimme kaikki kokea tulevamme ymmärretyksi ja hyväksytyksi. Me saimme kaikki muistaa keitä me todella olemme elämän suuressa ykseydessä. Kiitos siitä!

Ihmeellisintä tässä kaikessa on niiden muutosten pysyvyys, joita minä ja vaimoni Juliane – joka oli mukana vain viimeisen vuorokauden aikana – saimme kokea. Kuin elämä olisi molemmissa meissä ottanut uuden kaivatun askeleen, askeleen siihen rauhaan ja kepeään jakamiseen, jota me molemmat olemme jo kauan kaivanneet. Kuin tuo perustavanlaatuinen hyväksytyksi tulemisen kokemus olisi todella antanut varjoillemme rauhan; ne ovat tulleet todella nähdyiksi – niitä ei enää tarvita! Niin yksinkertaista kun se lopulta tapahtuu, ja niin vaikeaa niin kauan kun se ei vielä ollut tapahtunut. Rakkaudeksikin sitä kutsutaan.

Kurssin viimeinen päivä oli myös Julianen syntymäpäivä, jota juhlimme kurssin jälkeen käymällä meren rannalla mäntykankaalla sijaitsevalla Dagmarin lähteellä nauttimassa luonnon ihmeellisestä voimasta niin lähteen ympäristössä kuin sen alisen rannan aalloissa. Uimme alasti elämän ihmeessä! Sen jälkeen saimme viettää yhteisen elämämme ensimmäisen viikon kahden kesken, saimme kokeil-

la mielemme uutta avaruutta ja rauhaa ilman neljää ihanaa lastamme, jotka olivat kaikki ta-
hoillaan sukuloimassa. Siitä tuli meidän oma
kurssimme, joka kantoi meitä suloisessa rau-
hassa aina viimeistä edelliseen päivään ennen
lasten paluuta. Silloin nousivat vielä kerran
esiin vanhat synkät epäluottamuksen ja pelon
varjot, ne jotka olivat jo kovin pitkään keikut-
taneet yhteisen elämämme venettä.

Varjot olivat taas syviä ja pelko ankaraa. Mi-
ten jatkaisimme jakamista? Miten osaisimme
eteenpäin? Kurssin muisto, sen syvän jakami-
sen sekä myös varjojen kohtaamisen kokemus
mielessämme tapailimme tietä eteenpäin.
Istuimme kumpikin omiin varjoihimme kie-
toutuneena Lumparnin rantakallioilla merelle
tuijottaen, kunnes jommankumman haparoi-
vat sanat sekä molempien halu jatkaa jaka-
mista ja kommunikointia yhtäkkisesti avasi-
vat meidät takaisin ykseyteen, siihen mikä on
meidän kaikkien todellinen luontomme.

Vain omien haavojemme tuskan tunnistami-
sen ja kokemisen kautta me voimme hyväksyä
toisen kaltaisemme tuossa vierellä, ja missä
tahansa. Vain omassa perimmäisessä rakkau-
dessani minä olen yhtä kaikkien kaltaisteni
kanssa, me olemme kaikki yhtä. Kiitos Inner
Humanity Campille tuosta perustavanlaa-
tuisesta kokemuksesta, joka auttaa minua ja
rakasta vaimoani Julianea sekä yhteistä per-
hettämme eteenpäin tässä elämän suuressa ja
iloisessa leikissä.

**Rakkaus on totta, rakkaus on ykseys
kaikkien varjojemme takana.
Rakkaus on sinä ja minä,
rakkaus on me kaikki,
rakkaus on.**

Unelmista suurin

*Suurin mahdollinen ajatus
ja ainoa kaikenkattava unelma
on jumala itse
Jumala on kaikki
Jumala on ykseys
josta kaikki erillisyyden
harhat nousevat
Jumalana oleminen
tarkoittaa tietoisuutta
maailmankaikkeuksien
rajattomasta kokonaisuudesta
Jumalana oleminen
on ykseyden suurin mahdollinen
unelma ja kokemus*

*Kaikkeus on jumalan mielen
ykseyden heijastus
Kaikkeus on jumalan mielen
materiaalinen ja koettava muoto
Vain jumala on olemassa
mitään muuta ei koskaan ole ollut
Jumala on ainut
kaikista moninaisen erillisyyden
kuvitelmistamme huolimatta*

Klaus Rabikainen

FORUM

Rakkaudesta viisauteen

FORUM HUMANUMIN SYKSY 2015
Keskiviikkoisin klo 18.00 Porthanian salissa III

23.9	Perttu Häkkinen ja Vesa Iitti
toimittajat	Valonkantajat
30.9.	Taavi Kassila , kirjailija	Advaita- ykseysfilosofia ja suvaitsevaisuus
7.10.	Antti Pietiäinen , rehtori	Jatkuvasti kehittyvä identiteetti
14.10.	Eero Ojanen , filosofi,
kirjailija	Matka totudessa
21.10.	Jorma Uotinen , tanssitaiteilija	Mitä tanssi on minulle totuutena
28.10.	Arja Sihvola , kirjailija	Surun ytimessä on valo
4.11	Mili Kaikkonen , kirjoittaja,
henkisen kasvun ohjaaja	Elämä – rujo, kaunis ja henkinen harjoitus
11.11.	Tommy Hellsten , kouluttaja
kirjailija	Rakkauden pyhä mysteeri
18.11	Heidi Rautionmaa , pappi
Maailman uskontojen parlamentin jäsen	Uskonnot rauhan puolesta?
25.11.	Torsti Lehtinen , filosofi,
kirjailija	Rakkaudesta ja kuolemasta
2.12.	Jari Ehrnrooth , filosofi	Totuudessa pysyminen

Vapaaehtoinen oviraha 7 € salivuokran kattamiseksi

Järjestää Forum Humanum ry. Mauri Lehtovirta, sihteeri, Luutnantintie 3 A 1, 00410 Helsinki, puh. 045 1207131
www.forumhumanum.fi Forum Humanumin tili kannatusmaksuja varten: 157230-357053

Porvoon Ruusu-Risti ryhmä

RUUSU-RISTI RY YLEISÖLUENNOT

Syksyllä 2015 keskiviikkoisin klo 18.00

Lisitzinin Taidemuseo, Sibeliuksenbulvardi 15 Porvoo

Syyskuu

30.9. Markku Jaatinen: Tiibetin viisausperinne

Lokakuu

14.10. Matti Koskinen: Uudistuminen
28.10. klo 18:00 Raija Lemström: Fransiskus Assilainen

Marraskuu

11.11. klo 18:00 Jarmo Anttila: Henkinen itsekasvatus
25.11. klo 18:00 Esitelmöitsijä vielä avoin

Joulukuu

9.12. Esitelmöitsijä vielä avoin

Δ ΠΙΠΠUVIISAS Δ

Älykäs tyhmä

Mitä on kirjaviisaus ja viisaus, mikä ero niillä on?

Ihminen voi selvästi olla tyhmä älykkään vastakohtana, mutta tuo älykäs voi olla tyhmä viisaan vastakohtana.

Minusta Piippuviisas, niin kuin olen hänet nimennyt viisaaksi edustaa minulle viisautta. Äly johtuu varmaan paljolti geneistä, on annettu lahja. Kyky ajatella loogisesti on yksi älykkyyden osa-alue, joita psykologien mukaan taitaa olla seitsemän eri aluetta. Tuo ajattelukyky on se, joka minulle ensimmäisenä tulee mieleen kun älykkyyttä ajattelen. Älykkään ihmisen on helppo omaksua uutta lukemalla, opiskelemalla ja itsenäisesi ajattelemalla. Minulle aivot ovat samankaltaisia kuin lihaksetkin siinä mielessä, että jos niitä ei harjoita ne surkastuvat.

Älykäs voi kuitenkin jäädä kirjaviisaaksi. Hän on minulle henkilö, joka papukaijan tavoin toistaa kirjoista ja muualta oppimaansa luullen olevansa viisas.

Viisaus on älyn lisäksi henkilön elämäkokemus, maailmankatsomuksensa tuoma todellinen tieto, ei vain uskomus ja myös intuitio. Elämäkokemusta viisas ammentaa myös toisten tekemisistä. Ei tarvitse itse lyödä päätä seinään, jos näkee kaveria sattuvan sitä tehdessään.

Henryk Skolimowski

Universumi on pyhäkkö

Monelle ruusu-ristiläisellekin tuntuksi tullut puolalaissyntyinen ekofilosofi Henryk Skolimowski täytti 80 vuotta toukokuun alussa viisi vuotta sitten. Ekofilosofian ystävät järjestivät pienen juhlaseminaarin Varsovasta pohjoiseen olevassa pienen Pultuskin kaupungin liepeillä sijaitsevassa linnassa. Koolla oli kymmenkunta Henrykin ystävää eri puolilta maailmaa lähimmät Puolasta ja Tsekeistä, kauimaiset Yhdysvalloista ja Intiasta.

Osanottajat ja toista kymmentä muuta Henrykin vaikutuspiirissä olevaa olivat yhdessä kirjoittaneet kukin artikkelin ekofilosofiasta. Artikkelit julkaistiin seminaarissa kirjana *World as a Sanctuary – The Cosmic Philosophy of Henryk Skolimowski* (229s. Creative Fire Press, Detroit 2010). Suomesta seminaariin osallistuivat Anna-Maija Raeste ja allekirjoittanut Helsingistä. Seuraavassa Pultuskin seminaarissa pitämäni puheenvuoron suomenkielinen versio.

Henryk Skolimowski ja Suomi

Henryk Skolimowskin ensimmäiset kontaktit Suomeen tapahtuivat Suomen teosofien seuran kautta vuonna 1985, kun hän oli esitelmöimässä seuran kesäkurssilla Kreivillä. Toinen laajempi kontaktipinta syntyi v. 1987 kun Suomessa järjestettiin suuri metsäseminaari Lieksassa ja Kolin vaaralla

Karjalassa jossa Henryk oli pääalustajana ja puhui pyhistä metsistä. Metsäseminaarin yhteydessä järjestettiin maalaistyyliiset tanssiaiset, jotka olivat Henrykin tulevien suomikontaktien kannalta ratkaiseva tapahtuma. Impulsiivinen äitini, Anja, joka osallistui metsäseminaariin nimittäin pyysi iltamissa juhlan pääalustajaa suomalaisen tangoon kanssaan.

Tanssi sujui hienosti ja kun äiti kohteliaasti kiitti Henrykiä hänen upeasta alustuksestaan ja tietysti tanssista. Myöhemmin syksyllä kirjeessään, Henryk pyysi äitiäni Anjaa keräämään ryhmän kiinnostuneita suomalaisia, jotka voisivat tulla Thassoksen saarelle Theologoksen kylään viikoksi pariksi opiskelemaan Henrykin johdolla ekofilosofiaa. Tästä alkoi yhdeksän kesäseminaarin sarja, jotka ajoittuivat vuosiin 1989–1994. Vielä yksi millenium-seminaari pidettiin v. 2000. Tämän lisäksi Henryk vieraili useita kertoja luennoimassa Suomessa yliopistoilla ja taidekorkeakouluilla ja eri yhteisöjen järjestämissä seminaareissa vuosien 1990 ja 2004 välillä. En itse osallistunut Lieksan metsäseminaariin, mutta olin mukana neljällä seminaarimatalla Thassoksella ja sen lisäksi järjestämässä useimpia Henrykin Suomen vierailuja, tapaamisia ja symposiumeja 1990- ja 2000-luvulla.

Elämän uudet toimintatavat

Henryk Skolimowskin holistinen ajattelutapa, erityisesti hänen suomennetut kirjansa: *Ekofilosofia*, *Mielen näyttäminen*, ja *Ekojooga* sekä vielä hänen kaksi runokirjaansa, ovat olleet minulle kohottavina inspiraation lähteinä jo neljännesvuosisadan ajan. Mutta ehkä vielä enemmän tapaamiset Thassoksella ja Suomessa, ja myös keskustelut, pohdinnat ja se, että saa kasvaa, viettää aikaa ja vaihtaa ajatuksia suuren ajattelijan aurassa. Omalta kannaltani mielenkiintoisinta ja hedelmällisintä on ollut upottaa Henrykin uusia tuoreita ja radikaaleja ajatuksia siihen kristillis-teosofiseen maailmankuvaan, joka on rakentunut tietoisuudessa ensi alitajuisesti ja myöhemmin tietoisesti aivan lapsuudestani alkaen. Tämä teosofian ja ekofilosofian liitto – tiedän sen – on itseni lisäksi monelle suomalaiselle varmasti ollut ”suuren ilon lähde”.

Ekologinen näkökulma filosofiaan ja kulttuuriimme historiaan, uudet kosmologiset avaukset ja ennen kaikkea se valoisa ja briljantti tapa,

jolla Henryk osaa näkemyksensä esittää, ovat juuri sitä, mitä paikalleen pysähtynyt luterilainen maailmankuva Suomessa tänään eniten tarvitsisi. Se on se pyhäkössä tai katedraalissa lentävä perhonen

Toinen laaja kenttä jolle Henryk ja muut ekofilosofian perustajat ovat heittäneet haasteen, on vallitseva tieteellis-teknologinen maailmankuva ja sen sovellutukset. Sitä symboloi hyvin mistään piittaamaton kauhakuormaaja, joka kaivaa maata katedraalin alta kaataakseen tarpeettomana koko temppelin ja tehdäkseen sen tilalle super-marketin. (Artikkelit Henrykin juhla-kirjaan tilattiin kirjoittajilta teemalla: ”Perhonen vai kauhakuormaaja”).

Rationaalinen ja spirituaalinen maailmankuva

Henryk liittyy siihen merkittävään vaikkakin suppeaan joukkoon ajattelijoita, joka on rakentanut siltaa spirituaalisen ja tieteellisteknisen maailmankuvan välille viime vuosikymmeninä. Kaikessa todellisessa filosofiassa tämä tarkoittaa sitä, että kyseessä ei ole vain filosofinen spekulointi ja kulkeminen yhdestä ”alaviitteestä toiseen”, vaan sitä, että uuden

kosmologian perustalta voidaan vetää aina toiminnalliset johtopäätökset. Ja päinvastoin, että käytännön toiminta voidaan aina palauttaa kosmologisiin lähtökohtiin. Pidän tätä tavattoman tärkeänä 1900-luvun filosofiassa. Näen myös sen että Henryk on ekofilosofian pioneerinä ja luoja monesti tuntenut paitsi olevansa yksin, myös rationaalisessa ja spirituaalisessa kamppailussaan olevansa paradoksaalisessa mielessä taistelussa tuulimyllyjä vastaan.

Henkisen maailmankuvan ja sen perusteiden on ehdottomasti oltava rationaaliset. En voi mitenkään ymmärtää että Luoja-Jumalan toiminta tai evoluutio laajasti ja luovasti käsitettynä voisi perusteiltaan olla epärationaalista. Jos niin näyttäisi olevan, rationaalisuus ei puutu todellisuudesta vaan sen havaitsijalta.

Ekofilosofian keskeinen periaate: Maailmankaikkeus on pyhä paikka, on laukaissut ajatuksissani liikkeelle pohdintaa pyhyiden käsitteestä. Olen kirjoittanut vuonna 2008 kirjan, joka sai nimekseen Jeesuksen jooga. Olen käsitellyt siinä kristinuskon ydinopetuksia: Jeesuksen vuorisaarnaa jälleensyntymisen ja karman kannalta. Kirjassani olen lause lauseelta avannut myös Isä meidän -rukousta, joka alkaa lauseella: ”Isä meidän, joka olet taivaissa, pyhitetty olkoon sinun nimesi” (lat. sanctificetur nomen tuum). Kun mielessäni kysyn Jumalan nimeä, on vastaus ensin: ”Neeti, neeti” so. ei sitä eikä tätä. Kaikki nimet kuvaamaan Jumalaa ovat riittämättömiä. Mitä siis Jeesus haluaa meidän pyhittävän? Onko kysymys ehkä määreistä, joita Jumalan nimeen voidaan liittää, sellaisista kuin totuus, hyvyys, kauneus ja tietysti rakkaus. Mitä voisi tapahtua, jos me joka päivä meditoi-

simme tai rukoilisimme: Pyhitetty olkoon rakkaus? Mikä valtava valo meidän kaikkkeen toimintaamme laskeutuisi! Ajattelin myös, että Jumalan kaikkiallinen nimi, niin kauas kuin meidän tarvitsisi sitä ymmärtää, olisi Suuri Elämä. Päivittäinen meditaatiomme voisi silloin olla elämän pyhittäminen.

Näin me olemmekin sisällä ekofilosofian keskeisessä ajatuksessa, elämän pyhittämisessä. Maailmankaikkeus ei ole 1700-luvun vaihteessa eläneen Julien Le Mettrien ajattelun mukaisesti koneen kaltainen. Me emme ole koneen tahdottomia rattaita, vaan luovan evoluution itsenäisiä toimijoita, jotka vapaan tahtonsa avulla kehittyvät Suuren Hengen kanssaluojiksi. Niin kauan kuin mekanistinen maailmankuva hallitsikin mieliämme, ovat sen ja sen jälkeisen teknologisen maailmankuvan kannattajat kyllä sanoutuneet irti identiteetistään koneen osasina, mutta näyttävät samalla sanoutuneen irti kokonaisvastuusta sekä äiti maan että koko universumin suhteen. Vapaus ei lähde lentoon, jos sen toinen siipi – vastuu – on halvaantunut.

Tiede, joka lupasi meidät vapauttaa, haluaa mitätöidä yhteytemme henkiseen transsendenssiin. Kirkko, joka myös puhuu vapauduksesta ja vapautuksesta harjoittaa yli 400 vuotta uskonpuhdistuksen jälkeen edelleen mekaanista uskontulkintaa, jossa ihmisen pelastus riippuu siitä, uskooko hän Jeesus Kristuksen kuolleen hänen syntiensä tähden. Missä on vapaus, missä on ihmisen vastuu omista teoistaan? Jeesus sanoo: ”Ei jokainen, joka huutaa Herra, Herra pääse taivaaseen, vaan se joka tekee minun taivaallisen isäni tahdon”. Madame Blavatsky, teosofisen seuran perus-

taja sanoo, että kaiken pahan hedelmällinen juuri on se kuvitelma, että emme joudu vastaamaan omista teoistamme.

Henkinen kasvu on tekoja. Rakkaus on teon sana. En voi ajatella, että Suuri Luoja pelaa hasardia meidän kanssamme ja heittää kieltäjät ikuisen kadotukseen ja ne, jotka hyväksyvät dogmin Jeesuksen pelastavasta kuolemasta, pääsevät taivaaseen. Sillä ajatuksella ei ole rationaalisuuden tai oikeudenmukaisuuden kanssa mitään tekemistä.

Kreikan taivaan alla, Theologoksen seminaareissa meillä oli toistuvasti tilaisuus opetella luonnon, koko universumin ja myös itsemme uudelleen pyhittämistä, arkipäivän luonnon ja elämän pyhittämistä. Muistan kuin eilisen päivän Henrykin pienen tervetuliais-seremonian saapuessamme Theologokseen. Hän sanoi: Tervetuloa temppeliin (Theologos), joka on temppelissä (maapallo) joka on temppelissä (aurinkokunta), joka on temppelissä (universum). Yhdistin pian mielessäni nämä sanat Mestariimme ajatuksen: ”Teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli”.

Henryk provosoi (lat. provocare = kutsua esiin) luonnon ja luonnonmukaisen elämän kautta pyhää esiin meissä. Ja niin myös me kaikki teimme sitä oman sielumme maaperästä käsin, oli se maaperä sitten buddhalainen, niin kuin Henrykillä, kreikkalainen, zeniläinen tai kristillinen. Henryk rohkaisi meitä, kannusti esimerkein meitä kulkemaan pää pystyssä, ylpeänä ihmisen muodosta. Meille suomalaisille se oli erityisen terveellistä. Meidät kun on kasvatettu vuosisatojen ajan väärään vaatimattomuuteen, nöyryyteen ja Jumalan pelkoon, joka on omituinen ja risti-riitainen käsite.

Ekofilosofisen toiminnan lähtökohta on uudelleen pyhittäminen, kasvaminen pyhään ja pyhittäjäksi pyhässä universumissa. Sinun täytyy lähteä hiljaisuudesta, meditaatiosta, kasvattamaan pyhää sisältäsi käsin, sillä sen lähde on sinussa. Se on jokaisessa meissä. Jeesus sanoo: ”Jumalan valtakunta on sisäisesti teissä”. Meidän on avattava itsemme hiljaisuudessa pyhälle ja pyhä alkaa tehdä työtään meissä. Henrykin lempilauseita on: Tulet siksi mitä ajattelet.

Vuorelle nousu

Henkiset etsijät Suomessa elävät tällä hetkellä jonkinlaista asemasotavaihetta tieteellis-teknologisen ja pysähtyneen uskonnollisen maailmankuvan välissä. Mutta jo nyt voin sieluni silmillä nähdä, kuinka me sitten joskus kun olemme korkeammalla tietoisuudessamme, voimme ymmärtäen ja hymyillen vertailla toistemme kokemuksia siitä, kuinka ja millaisia reittejä olemme erilaisia teitä tulleet ”korkeamman tietoisuuden vuoren huipulle” – saman vuoren. Huipulla on vasta mahdollista nähdä avarammin. Huipulla - matalammallakin huipulla - on vasta mahdollista ymmärtää. Siksi on myös tärkeää lähteä jossain elämänsä vaiheessa kiipeämään, ettei tarvitsisi jäädä alkumatkalle riitelemään siitä, mitä polkua huipulle pääsee ja siitä, onko vain yksi oikea polku ja mitä sieltä ylhäältä näkyy.

Thassoksen seminaareissa Henrykin havainto oli minulle uusi, kun hän sanoi, että tie-teessä hypoteesi, lähtöoletamus on tärkeä. Jos oletamme, että maailmankaikkeus on koneen kaltainen, saamme tutkiessamme maailmaa sitä tukevia tuloksia. Jos taas oletamuksemme on, että maailmankaikkeus

on pyhäkkö, alamme saada tutkimuksissamme tuloksia, jotka tukevat tätä hypoteesia. Tämä oletus mielestäni pätee kaikessa henkiseen etsintään erilaisista henkisistä virtauksista riippumatta. Jos kuka tahan-
sa materialismiin kyllästynyt haluaa lähteä hakemaan todisteita hengellisen todellisuuden olemassaolosta, on tässä ensimmäinen ”kvanttihyppy”. Voin sanoa kokemuksesta, että jos ajattelet, tai jos sinulla on pieninkin henkinen epäily siitä, että Jumalaa

tai mitään henkistä todellisuutta ei ole olemassa, ei ole minkäänlaista mahdollisuutta saada omakohtaista tietoa henkisen todellisuuden olemassaolosta. Hengentieteessä tai salatieteessä, jossa käytetään tutkimusvälineenä ihmistä itseään – tuota valtavan ja suu-
relta osin vielä käyttämättömän kapasiteetin omaavaa tutkimuslaitetta – ei voida tätä tutkimuslaitetta käyttää hengen todellisuuksien tutkimukseen esimerkiksi maailmankaikkeuden pyhyiden tutkimukseen, jollei tätä ”aparaattia” viritetä tai kalibroida oikein. Tämä laite, siis ihminen, täytyy virittää, niin, että se kykenee ottamaan vastaan jumalaisia impulsseja, tai henkisiä viestejä. Jollei virittämistä ole tapahtunut, viestit ja impulssit menevät ikään kuin toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos jättämättä mitään jälkeä.

Usein voidaan kysyä, mitä pyhittämisellä voi olla on tekemistä ekologian kanssa? Eihän ekologinen ja vihreä liike siitä juuri puhu. Me sanomme: Juuri siksi tarvitaan ekofilosofiaa. Ei maailman muuttamisliikettä voida saada kestäväksi ilman syvää uudelleen orientoitumista. Maailmanpelastusliikettä ei kannata rakentaa pelkästään taistelulle kompostien, sademetsien ja elävän luonnon puolesta. Ym-

märrän, että sekin on tärkeää. Mutta globaali ajattelu ja toiminta kannattaisi rakentaa suu-
relle visiolle ihmisen ja koko luomakunnan pyhyiden puolesta. Siinä sen voima voisi olla. Ekofilosofian upeimmat toimintavisiot lähtevät filosofisesti kaukaa ja myös kantavat kauas. Kirsti Kataja kirjoitti tähän ajatukseen liittyvän kauniin kiteytyksen ekofilosofiaseminaarissa Thassoksella (nyt jo 20 vuotta siten).

*”Hengitän raikasta ilmaa,
vai luulenko vain?*

Ja kuinka kauan?

*Heräämmekö me ja lakkaamme
saastuttamasta tätä ilmaa,
lahjaa, jonka olemme saaneet,
jotta se on tallella
palatessamme uudelleen?”*

Ajatuksen voimaa

Kun me harjoitamme pyhittymistä ja pyhittämistä, se tekee meitä. Se on jatkuvaa ajatus-
työtä, ajatustemme ja aistiemme suuntaamista, mielen hiljentämistä, herkistämistä, mielen ekologiaa. Alamme vähitellen nähdä ja kokea ajatuksen voiman. Rukousmeditaatio on voimien liikuttelua. Pekka Ervast sanoi jo 1920-luvulla, että ihmiselle on rukouksessa annettu ase, jolla hän voi maailmoita vallita. Tämä ase, sanoo Ervast, on ajatus ja ajatuksen oikea käyttö on meditaatiota eli rukousta. Me kaikki voimme tunnistaa ajatuksen voiman. Ateistikin tuntee sen. Me kaikki tunnistamme vihan ja aggression. Ne suorastaan tunkeutuvat meihin kun törmäämme aggressii-

viseen ihmiseen. Pahat ajatukset voivat myös vahingoittaa, ne rikkovat, tukahduttavat ja lamauttavat. Ajatukset ovat hienojakoisempaa energiaa kuin sanat tai teot.

Pyhittämisessä on kyse hienoaineisemman olemuspuolemme uudelleen järjestämisestä. Kalevalassa puhutaan symbolisesti Sammon taonnasta. Se on toimintaa, jossa ihminen työskentelee herkistyäkseen tunnistamaan hienojakoisia energioita itsessään ja ulkopuolellaan. Työskentely tapahtuu tänään ja on aina tapahtunut toiseen suuntaan kuin mihin maailma kulkee. Näemme sen taiteilijoista ja hengen miehistä ja naisista kautta aikojen; niistä jotka avaavat uusia teitä ja ovat järjestelmällisesti kehittäneet omaa herkkyyttään. Henryk avasi silmiäni sillä ajatuksella, että yksi evoluution ominaisuuksia on, että se jatkuvasti luo ja tuottaa yhä herkempiä ja monimutkaisempia organismeja.

Teosofia puhuu kehityssuunnasta, jossa meille kehittyä uusia aisteja. selvänäköisyys on jo tulossa, telepatiasta on jo tieteellistäkin näyttöä, mutta on rakentumassa myös selväkuuloisuutta. (Kuinka käy Nokian). Toisaalta maailma ympärillämme yrittää kaikin voimin tehdä meistä epäherkempiä. Se syöttää meille ulkopuolelta yhä voimakkaampia ärsykeitä ja elämyksiä, jotka vähitellen turruttavat meidät. Osaa näistä ärsykeistä, joita kutsutaan ”elämyksiksi”, vaikka niistä yleensä puuttuvat hienojakoisemmat nyanssit, tai niistä puuttuu elämyksen syvätkokonaan. Ulkopuolisen maailman materiaaliset ja mekaaniset ärsykkeet ovat luonteeltaan lyhytkestoisia. Ne ravitsevat yleensä vain karkeampaa olemuspuoltamme, mutta eivät tuo meille pysyvämpää tyydytystä, rauhaa ja tasapainoa.

Onneksi on ihmisiä, jotka uivat vastavirtaan. Ruotsalainen professori Owe Wickström sanoo osuvasti. ”Vain vastavirtaan uimalla pääsee lähteelle”. Lähde puhdistaa. Teosofian keskeinen idea on palata lähteelle. Saman paluun kuulen Henryk Skolimowskin sanoissa, kun hän puhuu uudelleenpyhittämisestä. Se tarkoittaa myös palaamista kaikkien uskontojen lähteelle, sillä aikain viisauden käsitys on, että kaikki maailman uskonnot ja suuret ilmoitukset ovat kotoisin samasta suuresta lähteestä. Se on kuin vuoren huipulla oleva elämän veden varasto, joka vuoren rinteitä, sen eri puolia ja omia reittejään virraten lopulta ehkä päätty yhteiseen mereen. Totta kai vesi niissä puroissa ja virroissa matkalla samenee ja likaantuu. Mutta alkuperältään se on sitä samaa pyhää vettä, jossa on sama informaatio, sama veden viisaus.

Viittaen usein Jeesuksen ajatuksiin siksi, että ne ovat meidän kulttuuriamme lähinnä. Se on ajatustraditio, jonka piiriin olemme syntyneet, mutta jota me emme oikein ole jaksaneet tutkia, sillä se näyttää tulevan meille valmiiksi annosteltuna ja pureskeltuna niin että siitä on hävinnyt maku. Se ei pane ajattelemaan, se ei sytytä. Uudelleen pyhittäminen on siksi tärkeää, sillä syvällä sisimmässämme tiedämme, että meissä on voima. Tiedämme, että on oikein ajatella, että ihminen on herkkä. Se ei ole heikkoutta. Se on uutta kykyä, uusien aistien sarastavaa kehitystä, joka peräänkuuluttaa uutta ympäristöä, uutta suvaitsevaisuutta, uutta kunnioittamista ja uutta arvomaailmaa.

Jos me välillä olemme vaipumassa epätoivoon, kun maailma näyttää menevän yhä hulumpaan ja sairaampaan suuntaan, kannattaa

muistaa, että pyhittäminen on luonteeltaan prosessuaalista. Se on henkilökohtaista syvähenkistä työskentelyä. Sitä tapahtuu monilla eri menetelmillä, monissa eri traditioissa ja hyvin monilla tasoilla. Ja vielä – suuri osa tästä työstä tapahtuu näkymättömissä tai salassa ilman mitään esittämistä tai kohua.

Arjen pyhittämisen juuret eivät kulttuurisamme ole vielä kovin kaukana takanapäin. Lapsuudessani maalla ja osin vielä kaupungeissakin muistettiin pyhittää lepopäivä. Sunnuntaiksi koti laitettiin pyhäkuntoon. Lauantaina siivottiin, ihmiset pestiin ja pyhämatot laitettiin lattialle. Tosin pyhäpäivän luonne värittyi vielä 1950-luvulla usein raskaan kirkolliseksi ja saattoi olla – ainakin lapsesta – pysähtyneen ahdistavaa. Pohjalla oli kuitenkin oikea ajatus työn ja levon, sisään- ja uloshengityksen vuorottelu. Agraariyhteiskunnassa oli pyhä vielä voimakkaasti läsnä myös luontosuhteessamme.

Arjen pyhittämisen käytäntöihin kuuluivat vielä menneinä vuosikymmeninä perheen yhteiset ruokailut, joista ei vielä kaikkialla ole onneksi luovuttu. Toivottavasti monelta suunnalta tuleva elämäntapaterapeuttien neuvonta ja toisaalta keski- ja eteläeurooppalainen yhteisruokailukäytäntö auttavat meitä suomalaisia näkemään tämän yhteisöllisen tradition terveellisyyden ja voiman. Siinä on pyhyyden siemen. Yhteisiin ruokailuihin voi edelleenkin liittää myös ruoan siunaamisen. En ole innostunut pakollisista ruokarukouksista, vapaaehtoinen tai yhdessä sovittu hiljainen siunaaminen riittää. Itseäni on koskettanut Steiner-päiväkodeissa tapa, jolla lapset siunaavat ruoan:

*”Jyvästä leipä, valosta jyvä,
valo auringon talosta hyvä.”*

Mielen ekologia on teosofiassa puhdistuksen tietä. Se alkaa ajatuselämän puhdistamisella, joka tuottaa sisäiseen maailmaamme rauhaa ja tilaa pyhän tulla meihin uudestaan. Puhun tästä asiasta kirjassani Jeesuksen jooga ja viitataan suomalaiseen näkijään, Pekka Ervastiin, joka kertoo, mitä ihmisessä tapahtuu kun hän alkaa puhdistaa itseään Jeesuksen viiden ”käskyn” avulla.

Viiden käskyn voima

Moni teistä kysyy, minkä viiden käskyn.

Jostain syystä lännen kirkot mieluummin opettavat Mooseksen vanhaa lakia, sen kymmentä käskyä. Näin siitä huolimatta, että Jeesus sanoo, ettei hän ole tullut lakia kumoamaan, vaan sitä täyttämään. Jeesuksen ohjeet ovat henkilökohtaisemmat. Niiden noudattaminen ei perustu lakiin ja sanktioihin, vaan vapaaehtoisuuteen. Jos tahdot ja yrität niitä noudattaa, on sillä tietyt seuraukset. Pekka Ervast paljastaa meille sen minkälaisia vaikutuksia Jeesuksen käskyjen noudattamisesta on

I ÄLÄ SUUTU

– suuttumattomuuden opettelu avaa ihmisesä aistin, jonka avulla hän alkaa kuulla toisten ihmisten ajatuksia.

II ÄLÄ OLE AJATUKSISSASIKAAN EPÄPUHDAS

– ihminen, joka oppii pitämään ajatuksensa puhtaina, oppii näkemään toisten ihmisten tunteita eli näkemään ihmisten auroja.

III ÄLÄ VANNO

– ihminen oppii näkemään toiset ihmiset sel-laisina kuin he ovat, hänelle aukenee uusi aisti, joka ilmoittaa mitä kykyjä, taipumuksia ja ominaisuuksia toisissa ihmisissä on.

IV ÄLÄ OLE PAHAA VASTAAN

– ihmiselle herää jälleensyntymismuisti.

V RAKASTA KAIKKIA IHMISIÄ

– ihminen tulee näkemään Jumalan, Taivaallisen Isän, sen suuren rakkauselämän, joka on kaiken takana.

Kaikki tämä puhdistava työskentely muokkaa meitä sisältäpäin kehittäen ja herkistäen aistimaailmaamme vastaanottamaan myös pyhää. ”Pyhä maailmankaikkeus aistii pyhyttään meidän kauttamme”. Käsitykseni on, että mitä hienovärihteisempää energiani on, sitä voimakkaampi on sen vaikutus, sen jättämä jälki. Jokainen meistä voi nostaa paikkojen värihtelytasoa. Yhdessä työskennellen ja keskittyen värihtelytaso vielä kasvaa voimassaan. Me kaikki tiedämme, että on ihmisiä, joista voi sanoa, että kun he tulevat johonkin paik-

kaan, on kuin joku olisi sytyttänyt valon huoneeseen. Kysymys onkin: Osaanko minä elää niin, että minusta jää pyhä jalanjälki, että minun kosketukseni ei haavoita ja riko, vaan ja hoitaa ja parantaa, että minun ajatukseni ja sanani siunaavat ja ravitsevat.

Kysymys pyhittämisestä asettuu lopulta jokaiselle ihmiselle, joka mieltii sitä, mitä minusta jää tänne maailmaan, millainen jälki. Hamu-anko itselleni vain kaiken aikaa erilaisia virikkeitä? Olisiko minulla tälle maailmalle myös jotain annettavaa? Antaminen on rakkauden tärkein funktio. Se on rakkautta määrittävä teonsana. Kysymys kuuluukin, mitä minulla on annettavaa. Siitä voi alkaa pyhittyminen ja pyhittäminen. Pyhittäminen on energisoimista, voimaannuttamista. Rukousmeditaatio on näiden voimien liikuttelua, niin kuin Ervast sanoi. Jos me vielä palaamme lähtökohtaan, rukouksen alkuajatukseen – pyhitetty olkoon sinun nimesi, voimme ajatella, että me voimme luoda Jumalan nimen avulla. Voimme antaa ajatuksillemme ja teoillemme Jumalan pyhän nimen, sen voiman ja laadun eli totuuden, hyvyyden, kauneuden tai rakkauden. Me kasvatamme näitä laatuja meditaatiossa, keskittymisharjoituksissamme, rukouksissamme ja nämä laadut kasvattavat meitä. Me kasvatamme Jumalaa sisimmässämme tai puhdistamme tilaa hänen tulla meihin. Se on pyhittymistä, joka - niin uskon - vielä jonain päivänä valaisee koko tämän maailman.

Valo ja ravinto Light and food

Kuusi vuotta sitten (v. 2004) Henryk oli Suomessa pitämässä meille valoseminaaria, joka

inspiroi minut kirjoittamaan ja puhumaan ”jokapäiväisestä leivästä”; Miksi niin, te ehkä kysytte. Lähtökohta oli seuraava: Kohta 2000 vuotta on kulunut vuotta kulunut siitä, kun Jeesus antoi seuraajilleen rukouksen ja mie-tiskelyohjeen jonka eräässä lauseessa sanotaan latinaksi: ”Panem nostrum quotidianum da nobis hodie” Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme”.

Tähän nimenomaiseen rukouksen kohtaan Pekka Ervast tarjoaa toisenlaista tulkintaa ja myös toisenlaista käännöstä. Se löytyy ensimmäisestä latinankielisestä raamatunkäännöksestä, niin sanotusta versio Vulgatasta, jossa kohta kuuluu: ”Panem nostrum supersubstantialem da nobis hodie”. Anna meille tänä päivänä meidän yliaineellinen siis henkinen leipämme. Onko siis niin, että meidän viimeistään nyt pitäisikin alkaa rukoilla jotain muuta kuin syötävää eli ravintoa? Pyytää sitä ravintoa, joka pitää meidät hengessä, yhteydessä henkeen.

Me muistamme että Jeesus saarnassaan myöhemmin kehottaa, ettemme huolehtisi siitä mitä söisimme, joisimme ja pukisimme päällemme. Sen sijaan meitä kehoitetaan katsomaan taivaan lintuja ja kedon kukkia, joista niistäkin taivaallinen Isämme pitää huolta. Tämä ajatus selvästi puhuu sen puolesta, ettei meidän päivittäisessä rukouksessa tarvitse olla huolissamme ruumiimme ravinnosta, vaan jostain muusta. Jumala, jota me rukoilemme, kyllä tietää aineelliset tarpeemme. Jeesus sanoo ”Etsikää ensin taivasten valtakuntaa, niin kaikki muu sen mukana teille annetaan.”

Ja vielä Jeesus sanoo: ” Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.”

Mitä kaikkea sitten on se henkinen, joka päivä tarvittava, yliaineellinen leipä, jota Jeesus kehottaa meitä rukoilemaan, voisi ajatuksellisesti merkitä ja pitää sisällään? Sananlaskussa sanotaan: ”Joka ei työtä tee hänen ei syömäänkään pidä” ja Raamattu sanoo: ”Otsasi hiessä pitää sinun leipäsi syömän”. Molemmat sanonnat tuntuisivat sanovan, että leivän eteen on ponnisteltava. Jos näin on, herää kysymys, täytyykö yliaineellisen, henkisen leivän saamiseksi myös ponnistella. Tämän kysymyksen eteen joutuu ihminen, joka on lähtenyt henkisen itsekasvatuksen tielle, sille tielle, jossa hänen täytyy alkaa ottaa itsensä vakavasti, sille tielle, josta kaikkien uskontojen salainen viisaus puhuu. Myös kristinuskon salainen, esoteerinen puoli puhuu siitä. ”Jumalat auttavat sitä, joka auttaa itseään”.

Raamatussa on muutama kohta, jossa Jeesus on tekemisissä leivän kanssa. Leipä on yleensä silloin aina paitsi ruumiin ravinto myös jotain enemmän. Se on korkeamman energian ja voiman symboli, joka henkistyneimmillään on puhdasta rakkautta ja valoa.

Sana ja leipä ravitsevat

Kun Jeesus puhuu kansanjoukoille vuorella, tulee ihmisille nälkä. Opetuslapsilla on mukanaan viisi leipää ja kaksi kalaa. Jeesus kehottaa opetuslapsia jakamaan eväänsä kuu-lijoiden kesken. Tällä ohjeellaan ja teollaan hän soveltaa rakkauden ja antamisen lakia käytäntöön. Kun kaikki, joilla on, antavat niille, joilla ei ole, riittää kaikille. Ja mikä tärkeintä: antavalta ei annettava lopu. Tämä on rakkauden laki. Kun itsekkyyden ja kilpailun laki toimii, jäävät heikoimmat aina vähälle tai osattomiksi. Tässä tarinassa Jeesus osoittaa,

kuinka maailman nälkäongelma ratkaistaan. Vuorella jaettu leipä on - kuin Jeesuksen voimaannuttava puhe - henkistä energiaa. Sen jakaminen laukaisee ihmisessä oikean ajattelun ja toimintamekanismin. Esimerkki leviää ja antaa voimia, uskoa ihmeeseen. Näkikö kokoontunut kansa ihmeen? Ehkä ei, mutta opetuslapset näkivät. Ne jolla oli silmät nähdä, ne näkivät.

Jeesuksen metodina on tässä kuten niin monessa muussakin paikassa, että saaminen ja ”mulle, mulle” -ajattelu käännetään ylösalaisin rakkaudelliseksi antamiseksi. Se on ponnistelua sitä kohti, että me voittaisimme oman itsekkyytemme. Itsekkyytensä on aikamme ja koko maailman suurin vitsaus. Kun alamme voittaa itsekkyyttä itsessämme, se avaa meille portteja valoon.

Ehtoollisen leipä

Kun Jeesus viimeisen kerran maanpäällisen elämänsä aikana on jakamassa leipää, se tapahtuu viimeisellä ehtoollisella. ”Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan.” Teosofian mukaan Jeesus uhraa fyysisen ruumiinsa ristin kuolemassa, joka on hyvin korkea vihkimyksen

Okkulttisesti katsoen fyysisen ruumiin tultua uhratuksi Golgatalla, Jeesus Kristus saa käyttöönsä aurinkoruumiin, lopullisen, kuolemattoman käyttövälineen. Hänen ei enää tarvitse syntyä maan päälle uuteen ruumiiseen. Eikä hän synny. Jeesuksen toinen tuleminen tapahtuu ihmisten sydämissä.

Ehtoollinen on mysteeri. Viimeisellä ehtoollisella leivästä tulee aineen kuoleman ja hengen ylösnousemuksen väline ja symboli. Se on Jeesuksen maanpäällisen opetustyön vertauskuvallinen huipentuma. symboli ja esimerkki, jonka hän jättää meille muistoksi ja esimerkiksi. Ehtoollinen on mysteeri, jossa materia kirkastetaan; aineesta tulee henkeä (leipä yliaineellistuu M.L.). Materiasta tulee valoa. Lihallisesta ruumiista tulee hengen ikuinen käyttöväline. Kun Jeesus ehtoollisella on siunannut leivän, se leipä on yliaineellista. Se on rakkautta ja valoa.

Valo on ravintoa

Mutta palatkaamme nyt Henrykin visioon, joka saumattomasti liittyy ajatukseen yliaineellisesta leivästä. HS esitteli visionsa meille The Wisdom of Light – Valon viisaus seminaarissa, Vihdin Vähäkylässä. Seminaarissa Henryk tarkasteli valoa evoluution keskeisenä agenttina. Seminaarin idean saattoi tiivistää myös ajatukseen:

”Kaikki on valoa”.

Henryk esitteli meille seminaarissa evoluutiota eteenpäin vievänä tekijänä valon. Otaksun, että te kaikki tunnette Henry-

kin ideat, jotka koskevat valon ja evoluution keskinäistä yhteyttä. Niitä on kuvattu hänen viimeisimmässä kirjassaan, joten käyn ne läpi lyhyesti.

Ensimmäinen aste, joka liittyy valon mystiseen nerokkuuteen on fotosynteesi, kasvien yh-

teyttäminen. Kun nautimme ravintonamme kasveja, me syömme valoa. Kaikki biologiset olennot saavat ravintonsa valosta.

Logosynteesi on seuraava askel valon voittokulussa, joka johtaa valon korkeammalle itse-toteutuksen asteelle. Henrykin sanoin: Valon muodonmuutos tiedostavaksi ja reflektoivaksi ei ollut yhtään vähäisemmän nerouden laajentumisen ilmaus kuin sen muuttuminen yhteyttämisen kautta lehdeksi ja ruohonkorsiaksi. Jotain järjestyttävää mysteeristä on siinä evoluution kehittymisnäytelmässä, kun erilaisten biologisten ja fysiologisten impulssien tuloksena, alkaa tulla esiin kirkas ajatus, itsetietoisuus ja vuorovaikutus.

Teosynteesi (kreikan "theos" –jumala) oli seuraava valon nerokkuuden ilmaus – jonka seurauksena elämä kohoaa uusiin ulottuvuuksiin. Logosynteesi toi elämän vastavuoroisen ajattelun valtakuntaan. Teosynteesi toi elämän, erityisesti inhimillisen elämän, sakraalin valtakuntaan, jumalaisten olentojen ja pyhien energioiden sfääriin. Se oli valon nerokkuuden seuraava voitto, nimittäin näyttää, että elämä yltää pidemmälle kuin pelkkään syömiseen ja ajattelemiseen..

Tämä oli Henryk Skolimowskin oivallus näistä kolmesta synteesistä, joista tämä viimeksi mainittu Teosynteesi palauttaa meidät takaisin pääsiäistapahtumiin, viimeiseen ehtoolliseen ja siihen, mitä Jeesus sanoo leivästä ja viinistä. Hän puhuu hyvin korkealla, suorastaan mystisellä symbolikielellä, kun hän sanoo: "Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan", ja "Tämä on minun vereni, joka teidän edestänne vuodatetaan". "Kun te sen teette, tehkää se minun muistokseni". Ehtoollisen symbolisella ja mys-

tisellä muistoateriaalla me vertauskuvallisesti nautimme täydellisesti valaistunutta ravintoa, Jeesuksen ruumista, joka inhimillisesti katsoen on käynyt läpi kaikki materian valaistumisen prosessit.

Jeesus Kristus on meidän suuri esikuvamme ja opettajamme, meidän vanhempi veljemme, niin kuin teosofit sanovat. Hän osasi ottaa itseensä, ottaa vastaan sen Jumalan täydellisyyskuvan ihmisestä, jonka hän sai jo Jordanin kasteessa. Sen jälkeen hän määrätietaisesti työskenteli ja opetteli virittämään tämän fyysisen ruumiinsa oman etiikkansa, oman ajattelunsa ja toimintansa käytännössä niin hienovireiseksi, että jumalainen kirkkaus, jumalainen valo hänessä läpäisi täysin kaiken materiaalsen, kaiken aineen ja pyhitti sen kokonaan.

Nämä ovat kaikki melkoista pohdintaa vaativia asioita. Haluaisin ottaa kuitenkin esiin vielä yhden tärkeän näkökulman, joka voidaan avata sellaisella kysymyksellä, kuin että eikö se, että Jeesus sanoo, ettei meidän tarvitse huolehtia mitä söisimme ja joisimme, niin pitääkö se paikkansa myös sen yliaineellisen, henkisen leivän suhteen? Kyllähän meidän taivaallinen Isämme tietää, että me tarvitsemme myös henkistä ja yliaineellista leipää jo ennen kuin me sitä pyydämme. Eikö?

Varmasti tietää. Ja tätä yliaineellista leipää on myös meille tarjolla. Ongelma on vain siinä, olemmeko me valmiit, osaammeko me ottaa sitä vastaan; osaammeko me ottaa vastaan korkeampaa ymmärrystä. Tuon ymmärrys ja valaistuminen ovat suorassa suhteessa niihin eettisiin harjoituksiin, joita meidän oma tietoisuutemme, tämä oma vastaanottoaparaattimme virittäminen vaatii.

Asiaa voi valaista seuraavalla esimerkillä: Moni meistä varmasti ihmettelee, Miksi me emme yleensä kun rakkauden valo meihin laskeutuu esimerkiksi ihan arkisessa rakastumistilanteessa voi elää siinä vaaleanpunaisessa pilvessä kovin pitkään. Vastaisin näin: Rakastumisen kokeminen – kaikilla tasoillaan – on sitä, että joudumme kosketuksiin kosmisen voiman kanssa, ja nämä rakkauden kosmiset energiat ovat niin korkeita ja hienovirtteisiä, että ne eivät viihdy kovin kauan sellaisessa ihmisessä, jonka mieli ja tajunta tuon tuostakin täytyvät raskailla energioilla. Sellaisia ovat esimerkiksi, viha, ahneus, kauna, kostonhimo anteeksiantamattomuus ja erilaiset aggressiiviset tunteet, joihin ihminen helposti kiinnittyy. Rakkaus voi elää vain vapaudessa.

Yliaineellisen, henkisen leivän suhteen on voimassa samankaltainen lainalaisuus. Jotta voima voisi meihin laskeutua, täytyy meidän voimankäyttöaparaattimme olla niin henkisesti vahva ja puhdas, että se kykenee vastaanottamaan tämän energian, tämän valon, tämän yliaineellisen leivän. Tavoitteena on tällöin vapaus, henkinen vapaus ja riippumattomuus. Meidän on vapauduttava, tai sanokaamme, meidän on annettava itsemme vapautua oman mieleemme luomista riippuvuuksista. Ne ovat kuin ankkureita, jotka sitovat meitä tarpomaan täällä kurassa Elmer Diktonius, suomenruotsalainen kirjailija sanoo:

"On tukalaa tonkia maata ja muistaa tähdet päänsä päällä".

Ja on olemassa myös sanonta

"Enkelit lentävät siksi, että ne ottavat itsensä niin kevyesti",

kuvaa hyvin tätä asiaa. Jumalat vapauttavat sen, joka on valmis vapauttamaan itsensä.

Me tarvitsemme henkistä leipää, hengen valoa ja kosmista energiaa jaksaksemme päivästä toiseen puurtaa täällä "tuskallisten ponnistusten koulussa". Liekö vanha suomalainen kansanviisaus tuo, joka hyvin aukeaa sekä aineellisen että henkiseen suuntaan ja noudattaa ikuista kaavaa niin alhaalla kuin ylhäällä. Tämä vanha ja kaikille teille tuttu sanonta kuuluu:

"Leipä se on, joka miehen tiellä pitää".

Näin me olemme sen jokapäiväisessä elämässämme kokeneet. Voimme ajatella, että se pitää paikkansa myös henkisen ravinnon suhteen. Henkinen leipä pitää meidät "tiellä", jos ajattelemme Jeesuksen sanoja:

"Minä olen tie totuus ja elämä". Rukoilkaamme siis hengessä ja totuudessa yliaineellista leipää, joka pitää meidät, miehet ja naiset, tiellä – tiellä totuuteen ja elämään.

Kokemuksia Theologokselta

Kun teemme ekojoogaa, kun teemme Jeesuksen joogaa, me vähitellen alamme herkiytyä paitsi ihmisten, myös paikkojen voimakentille. Ei ole kaukana se aika, ellei se jo ole täällä, kun tieteellisesti on todistettu, että tietyillä paikoilla myös luonnossa on erityisen voimakkaat ja hyvät värähtelyt. Koin tämän erityisen voimakkaana Theologoksessa v. 2000. Se kertoo, että siinä paikassa on tehty henkistä työtä. Ihmiset ovat tuoneet sinne puhtaimpia ajatuksiaan. Ajatusenergia on kiinnittynyt siihen paikkaan. Se on muovannut sitä taloa,

jolle Henryk on antanut nimen Logos House. Se ravitsee ja virittää meitä siellä.

Haluaisin päättää alustukseni kertomalla teille niistä henkilökohtaisista kokemuksista, joita

varrella on ikivahoja suuria ammoian veden kaivertamia ja muovaamia suuria kiviä, ja erikäisiä puita, joita opettelimme halaamaan. Kaupunkilaispoikana en ollut tottunut halailemaan puita. Suhtauduin kuitenkin asiaan

saimme noina seminaaripäivinä Thassoksen saarella Theologoksen kylässä 90-luvulla ja v. 2000. Kokemukset olivat poikkeuksellisia ja jotkut niistä varmasti jättivät pysyvät jäljet kokemusmaailmaamme.

Aloitin kosketuksestamme luonnon kanssa. Henrykin meditaatiopaikka, sanctuary, sijaitsi muutaman sadan metrin päässä pohjoiseen Logos-housesta, jossa seminaarit pidettiin. Sanctuary on pastoraalinen idylli, pieni laakso, jonka halki vuorilta tuleva puro virtaa. Puron

avaimella mielellä tietäen että mitään ei tapahdu, jos olen pysyttelen vastahakoisena ja lukossa. Ensimmäisenä kesänä halusin nuorta poppelia, joka vastasi syleilyyni kuin nuori viaton tyttö, niin kainona, että olisi varmaan paennut lähentelyäni, jos olisi saanut jalat alleen. Paria vuotta myöhemmin sain kohdata uudelleen halailuni kohteen. Avoimin mielen lähestyin häntä. Tuolloin ”neito” ikään kuin katsoi minuun latvasta. Tunne jonka sain vastaanottaen kertoi jo aikuiseen ikään ehtineestä naisesta, joka hiukan alentuen ja nenänvart-

taan pitkin katsoen antoi ymmärtää, että kyllä tässä on jo koettu kaikenlaista eikä tuo halaa-minen nyt juuri missään tunnu.

Ystävämme Anna-Maija Raeste oli eräänä aamuna lähtenyt kävelylle pyhäkköön ja istui mietiskelemään puron rantaan ison Ikivanhan kiven juureen. Anna-Maija – toisin kuin minä – oli tottunut ottamaan kontaktia luonnonhenkiin ja ei aikaakaan, kun kivi kysyi häneltä kuin vanha maalaismies verkkaisesti, että ollaan-
kos sitä myöskin käyty Himalajalla. Yllättävä kysymys sai myöhemmin selityksensä, kun saimme kuulla, että Henryk usein pitää meditaatiohetkiä saman kiven juurella ja Henryk menee aina meditaatiossaan Himalajalle, ja on siellä fyysisestikin monta kertaa käynyt.

Sisareni Teija joutui lähtemään v. 1992 Theologoksesta kesken seminaarin, mutta kertoi jälkepäin, että Henryk oli tullut jättämään jäähyväiset hänelle unessa muuttaman päivän kuluttua.

Pienenä ihmeenä pidin myös tapahtumaa, jossa onnistuin kääntämään suomenkielisen laulun englanniksi 20 minuutissa kun Henryk pyysi sitä erään sessiomme päätteeksi. Käännös todellakin alkoi valua tajuntaani kuin vesi. Ja se sisälsi sanontoja, joita en edes kunnolla tunnistanut osaavani enkä ollut englanniksi käyttänyt. Laulun englanninkielinen versio sai nimekseen Carpe

Diem. Laulu kääntyi englanniksi Sirkka-Liisa Krapinoja-Sassin tekemästä laulusta, jonka Anneli Saaristo on levyttänyt nimellä Elän hetkessä.

Erityinen siunaus kohtasi minua ja toista kurssilaista Espoosta kotoisin olevaa kuvataiteilijaa ja joogaopettajaa Amanda. Logos-housesta pidetyn aamusessio-
n jälkeen lähdimme ryhmän kanssa pyhäkköön, jossa Henryk puhui meille. Istuimme suurilla kivillä tai nojailimme puihin Henrykin tarinoidessa. Yhtäkkiä katseeni osui Amandaan, katsoimme toisiimme silmiin ja tajusin sinä hetkenä, että minä näen hänen sielunsa, tai otan vastaan sen mitä Amanda sisimmiltään on. Näky oli hätkähdyttävä. En ollut eläessäni nähnyt mitään niin kaunista. Kyyneleet valuivat silmistäni. Olimme kuin totaalissa rakkauden tilassa.

Ymmärsin jälkepäin mitä Paavali tarkoitti, kun hän sanoo: ”Täällä me näemme kuin kuvastimessa, mutta siellä me näemme kuin kasvoista kasvoihin”. Jos teistä joku on joskus nähnyt ihmisen sielun, voitte ymmärtää mitä tuona hetkenä tapahtui.

Mauri Lehtovirta

**Ruusu-Risti temppeli RR, Asematie 12 Siilinjärvi
ja ElämänOpisto EO, Asemakatu 3 Kuopio
Forum Humanum Nordicum**

Sunnuntai yleisöluennot syksyllä 2015

Su 20.09. klo 10-17	TEOSOFINEN SYYSPÄIVÄ H. P. BLAVATSKYN HENGESSÄ (Erillisohjelma), RR
Su 18.10. klo 15	Merja Niemi: Hengen vapaus; miten kasvaa henkiseen aikuisuuteen, EO
Su 1.11. klo 12	Marja-Liisa Halmetoja: Henkisestä itsenäisyydestä, RR
Su 15.11. klo 15	Juha Korhonen: Henkisyys arjessa, EO
Su 29.11. klo 12	Lauri Livistö: Anteeksiannon voima ja mahdollisuudet, RR
Su 13.12. klo 15	Pertti Vehreävesa: Ego, kuolema ja jälleensyntymä, EO
Su 20.12. klo 12	Jouko Ikonen: Pohdiskelua parantumisesta, RR

Keskusteluillat:

Kuopion Steinerkoululla, kuukauden 1. parittoman
viikon tiistaina, klo 18 => 6.10. - 3.11. – 8.12.

Järjestäjien yhteystiedot / tiedustelut / nettisivut:

ElämänOpisto ry: Pj. Pertti Vehreävesa, p. 040 594 6544 ja
siht. Kari Korhonen p. 040 700 4262, www.teoforum.net

Ruusu-Risti, Siilinjärvi: Pj. Anita Johansson p. 041 495 2044,
<http://www.ruusuristi.fi/toiminta>

Teosofinen seura: <http://www.teosofinenseura.fi/> & <http://www.teosofia.net/>

Sinä itse

Jumalan ilta

*Olen uuvuksissa koetettuani kaikin mahdollisin tavoin olla kunnon mies
Olen yrittänyt muuttaa maailmaani muuttaa itseäni
ja muuttaa lähimmäisiäni*

*Olen tehnyt kaiken minkä mies voi
Olen tieni päässä*

*Astun puutarhaan
Ilta on pimeä
vain pieniä valon pilkahduksia minua ympäröivässä synkkyydessä*

Mitään ei ole enää tehtävissä en tiedä minne mennä

*”Mikä on minun osani tässä maailmassa?
Mihin minä kelpaan?” kaiku kipeänä mielessäni*

*Vastaus nousee välähtäen
Yksinkertainen ja kirkas viesti
”Ole jumala!”*

Vastaus värähtelee luo oman autuutensa todellisuuden

Täytyn syyttömästä ilosta olemisen puhtaasta läsnäolosta

*Mieleni silmät valaisevat kaiken
Illan synkkyys häviää jumaluuden pyhässä valossa*

*Jumala on niin yksinkertainen ja niin lähellä
aina valmis palvelemaan
aina valmis olemaan
myös minussa*

Klaus Rabikainen

Keijo Remes, Luin Kirjan, VT, KM Risto Suvanto:

Taloukasvun jälkeen

Minua pyydettiin jo vuosi sitten juttua Risto Suvannon kirjasta ”Taloukasvun jälkeen”. Kirjan ajankohtaisuus ei ole vähentynyt.

Lainaus kirjan takakannesta tiivistää kirjan sanoman: ”Valta ylämme ei ole ikuinen luonnonlaki, On mahdollista tasapainottaa ihmisluontoon kuuluva yhtiötoiminnallisuus ja itsekkyyks. Meidän pitää jättää tuhon tiellä olevan ahneuden yhteiskunnan ylläpito ja ryhtyä rakentamaan yhteistä hyvää elämää”.

Risto Suvannon kirja on tarpeellinen. Kirjan lukeminen on miellyttävä kokemus. Teksti etenee tiiviinä kuvauksena ja peittelemättömän kriittisenä puheenvuorona nykyistä modernin yhteiskunnan valta- ja talousajattelua kohtaan. Kirjoittaja nimeää tämän menon touhuiluksi. Touhuiluksi, jolle annetaan kotimaisesti nimi ”Stubbenheim”.

Kirjassa tuodaan esiin faktoja, jotka valta mediassa jäävät yleisesti esitettyjen näkemysten varjoon. Esille tuotuihin näkemyksiin ja mainittujen henkilöiden sanomisiin esitetään kiitettävästi viitteet, joten lukija voi ne halutessaan tarkistaa. Kirjaa ei siis voida latistaa kirjoittajan omina mielipiteinä. Latistaminen vaatisi perusteluja ja argumentaa-

tiota. Auktoriteeteiksi korotettujen henkilöiden vähättely ei riitä mitätöimään kirjan vankkaa viestiä. Yksi tällainen esiintuotu konkreettinen tapahtuma on kirjan sivulla 103 mainittu ulkoministeri Erkki Tuomiojan ekologista, sosiaalista ja taloudellista kestävä kehitystä YK yleiskokouksen virallisessa Suomen puheenvuorossa 28.9.2013 käsittelevä toteamus. ”Meillä on parhaassakin tapauksessa vain pari vuosikymmentä aikaa päästä kestävälle polulle. Sen jälkeen on liian myöhäistä. Joko me onnistumme yhdessä tai tuhoudumme yhdessä”.

Kirjan nimi ”Taloukasvun jälkeen” on todennäköisesti hyvin harkittu. Nimi voisi mielestäni olla myöskin Talou kasvun jälkeen. Vaikkakaan valtanormin mukainen näkökulma taloudelliseen todellisuuteen ei, todennäköisimmin poistu vaikka vaihtoehtoinen ymmärryksemme taloudellisen kasvun luonteesta kehittyisikin. Kuitenkin taloudellisen toiminnan luonteen ymmärryksen kehittyminen on välttämätöntä. Nykyinen taloukasvun arviointi perustuu rahamittaan bruttokansantuote (BKT), joka mittana sinänsä on neutraali suhteessa siihen mitä tuotetaan ja kulutetaan - kunhan vain kulutetaan. Tavoitteeksi on asetettu sovitun mukaisella rahamitalla mitattavan kasvun jatkuminen. Turhake on tästä kasvun näkökulmasta

yhtä arvokas kuin niin sanottu hyödykekin.

Väitän siis, että jonkin tavarain nimeämisessä turhakkeeksi ei ole kyse kauneusarvosta tai subjektiivisesta arvostuksesta. Uskon kirjan hengen mukaista olevan oikeutettua katsoa esimerkiksi vesi, ilma ja ruoka merkityksellisemmiksi ja varjeltaviksi hyödykkeiksi. Näin ei mielestäni ole tilanne usean kulutettaviksi tarjottuun tuotteen suhteen. Tämän hetken ymmärryksen mukaan ongelmallista ja tuhoisaa ei ole kasvu sinänsä, vaan se miten ymmärrämme kasvun. Meidän kaikkien tulisi useimmin ja laajemminkin ympäristöämme tarkastellessamme kysyä, minkä näemme kasvavan ja minkä toivoisimme kasvavan. Kasvusta, samoin kuin kilpailukyvyistä ja kulutuksesta, on kehittynyt yhteiskunnallisesti hyväksyttäviä normeja, jopa mantoja, jotka olemme ehdollistaneet omaan kielenkäyttöömme, Pavlovin koirien tapaan. Me kutsumme itseämme kuluttajiksi ilman, että siihen sen kummemmin reagoimme.

Miltä kuulostaisi luonnehdinta varjelijaa, kuluttajan sijaan?

Kolme poimintaa
Nostan kirjasta esiin neljä teemaa ja näkökulmaa.

Ensimmäinen näistä on itsekkyyks ja sen hyväksytty ilmeneminen, niin sanotussa modernissa taloudessamme. Talouseliitin ja joidenkin poliitikkojen arvomaailmojen yhdistyminen bruttaalisuuteen asti menevänä kyvyttömyytenä nähdä toteutunutta kehitystä, näköaloja ja kanssaihmisii itse rakentamiensa barrikadien ja itsekkäiden talousmantojen yli ja läpi. Veljeyden periaatppi taloudellisen toiminnan välttämättömänä perustana loistaa tämän päivän vallitsevassa keskustelussa poissaolollaan. Toinen esiintuotu näkökulma on hyvyyden käsite, jonka juuria haetaan oikeutetusti erityisesti Platonin ajattelusta. Kirjassa lainataan tässä yhteydessä Kari Kuulan kirjoitusta: ”Kristittyjen mielestä uskonnon ja filosofien tavoitteet ovat samat. Ihmisen kasvattaminen enemmän Jumalan tahdon mukaisiksi ihmisiksi.”

Kolmas näkökulma, jonka kirjasta poimin, on itsekasvatuksen perustavanlaatuinen merkitys yksilön henkisellev kasvulle ja ihmisyydelle. Tässä näkökulmassa tulee selvimmin esiin Risto Suvannon arvomaailma. Arvomaailma, jossa ihminen ja henkisyys ovat keskiössä. Kirjan mukaan henkisyys ei hyväksy ahneutta. kuvastaa Suomen valtiolliseen itsenäistymiseen liittyvän näkökulman esiintuonti. Suomen itsenäistymisvaiheen historiakytkennöistä kirjassa todetaan, että tsaarin Venäjästä jäi,

tsaarin kenraalikunnan yhteisyrityksen epäonnistuttua, jäljellä vain - Suomi. Mannerheim tsaarin armeijan upseerina oli merkittävässä roolissa rakentamassa historiaa, joka ei tosin toteutunut. Kirjan mukaan Mannerheim liittoutui tuolloin Venäjällä vähemmistössä olevien tsaarin armeijan upseereiden kanssa. Kirjassa todetaan Suomen paperiteollisuudella olleen Mannerheimin tavoitteiden kanssa yhteneviä omia taloudellisia intressejä.

Kirjan suoranainen talousosio

Kirja alkaa aikamme kuvaan sopivasti keskustelulla velkaantumisesta. Kirjoittaja toteaa Suomen velkaantumisen lisääntyneen ja kansantaloutemme todellisuudessa köyhtyneen ja näkee aineellisiin hyödykkeisiin perustuvan talouskasvun loppuneen.

Myöhemmin kirjassa todetaan: Jyrkkä jako aineelliseen ja henkiseen ei enää toimi maailman ja ihmisen ymmärryksen kehityksenä. Termit, aineellinen ja materia, ovat eri tavoin jäsentyneitä kulloisenkin esittäjän viitekehyksestä riippuen.

Kirjassa todetun rahan ja reaalitalouden suhde on hätkähdyttävä. Professori Niall Fergusonin mukaan (2008) 5 % maailman rahaliikenteestä liittyy maksuihin tuotteista tai palveluista, loppu 95 % on erityyppistä sijoitus- ja pääomaliikkeiden toimintaa. Rahamääriä kuvastavat luvut pankkitileillä ja pääomasijoittajien todellisuudessa eivät ole missään suhteessa maailman reaalitalouteen. Epäsuhtaa lisää myös seikka, ettei merkittävä osa maapallon kansalaisista ole edes tämän 5 % reaalitalouden hyödykkeiden piirissä.

On jo selvästi nähtävissä, että raha on saanut vaihtoarvon, arvonsäilyttäjän ja kohdentajan lisäksi arvon sinänsä - ahneuden kuvastimen roolin. Lisäksi aineellisessa tuotannossakin on mopo karannut käsistä. Ei ole turhaa keskustelu, jossa termi turhake on nostettu hyödyke termin rinnalle. Kuinka pitkälle tämä reaalityodellisuutemme (maapallon kantokyky) kestää turhakkeiden tuotannon ja toimintamme kuluttajina.

Olemme suostuneet siihen, että meitä ihmisiä kutsutaan kuluttajiksi. Onneksi tämän suhteen yhä suurempi joukko ihmisiä kysyy missä mitassa hyväksymme olevamme kuluttajia - mitä haluamme kuluttaa ja mitä arvoja vastavuoroisesti haluamme vaalia tai säästää. Mitä tarvettamme kuluttaminen tyydyttää. Professori Zygmunt Baumanin mukaan meidän tulisi ymmärtää käyttämämme termi kuluttaja. Termi, joka on muodostunut normiksi ja määrittää ihmisiä, jotka antavat panoksensa myös täysin tarpeettoman turhaketuotannon ylläpidolle ja rahamääräiselle taloudelliselle kasvulle, eivät ole syrjäytyneitä siinä määrin, ettei heidän kuluttamisensa ole riittävää.

Kirjan johtopäätöksiä

Kirjoittaja kutsuu meitä muutokseen kehitti filosofiseksi yhteiskunnaksi nimettyä tilaa. Konkreettisena vaihtoehtona nykyiseen, merkittävältä osin osakeyhtiö muotoon perustuvaan taloudellisen toiminnan juridiseen muotoon, kirjoittaja esittää työosuuskuntamallia. Tämä esitetään perinteistä osuuskuntamallia tarkoituksenmukaisemmaksi muodoksi. Muodoksi, jossa osuuskunnan jäseniä ovat ne jotka siellä työskentelevät. Osakeyh-

tiömuotoisen toiminnan kritiikki on ainakin osin oikeutettua. Suomeen 9/2007 voimaan astuneen osakeyhtiölain mukaan osakeyhtiön tehtävä on tuottaa voittoa omistajilleen. Suomi on tässä edelläkävijä. Edelläkävijyyttä ja moderniuttahan eräät poliitikot korostavat. Kirjan johtopäätösten mukaan suunta tässä, touhuiluksi kutsutussa taloudenpidossa, näyttäisi olevan melko hukassa.

Keskeisimpiä kirjan johtopäätöksiä on viittaus Leo Tolstoin näkemykseen. Tolstoin mukaan ainoa tie taloustotalirismista irtipääsyy on oman tilanteen tiedostaminen ja henkinen kasvu. Viitatessaan filosofisen yhteiskunnan tavoitteeseen Risto Suvanto viittaa myös Santeri Alkion lähes 100 vuotta sitten julkituomiin ajatuksiin.

Samankaltaisia vastuullisen talouden hoidon mahdollisuuksia on tuonut esiin myös Rudolf Steiner kirjoittaessaan, että maapallo on yksi talousalue.

Kirja tuo esiin pelottavan tulevaisuuden näköalan. Näköalan, jonka ovat monet ajattelijat jo viime vuosisadalla tuoneet esiin. Vievätkö talouden mahtia käyttävät henkilöt ja tahot, niin sanotut markkinavoimat, meitä kohti kaikkien sotaan kaikkia vastaan! Tähän raadolliseen kuvaan on esitetty yhdeksi vaihtoehdoksi erillisten ja eristäytyneiden saarekkeiden rakentamisen välttämättömyys. Saarekkeiden, joissa elämänarvoista elämää ylläpidettäisiin. Tällaista yhteisöllistä toimintaa on harjoiteltu erityisesti historiallisten murrosvaiheiden innoittamina. Osa niistä on säilynyt, osa ei. Suomessakin tällaisia suurelta yleisöltä tuntemattomampia yhteisöjä on

edelleen toiminnassa. Tämänkin seikan esiintuonti Risto Suvannon toimesta ansaitsee kiitosta.

Kapitalismin henki ja näkymätön käsi tuodaan kirjassa esiin taloudellisen näkökulman itseoikeutettuina käsitteinä. Mikä tai millainen henki kapitalismin henki on? Tätä ovat monet talous- ja uskotieteen teoreetikot pohtineet. Voi myös kysyä, mikä on Suomen virallisten kirkkojen suhde tähän henkeen ja miten he sen ymmärtävät. Kenelle kirkko on antanut tai valmis antamaan valtakirjan hengen hallintaan. Vai onko näitä, henkiä useita - kapitalismin henki yhtenä hyväksytyistä epäjumalista?

Kirjan oivallisin anti on, että se valottaa otsikon "talouskasvun jälkeen" alla sangen laajaa katsantoperspektiiviä taloudellisen todellisuuskäsitteiden ilmiöihin. Poliitiikka, uskonto, filosofiset näkökannat sekä oikeuslaitoskaan, eivät esiinny erillisinä saarekkeina vaan osana kokonaisuutta. Kokonaisuutta, jossa taloudellinen toimeliaisuus jälleen nivoutuu poliittisiin valtapyrkimyksiin mitä läpinäkyvimmällä tavalla. Meidän on tarpeen ymmärtää ja kohdata talouden haasteet sekä ymmärryksemme tämänhetkinen rajallisuus, jotta meillä on mahdollisuus päästä eteenpäin. Rahan, samoin kuin pahan kohtaaminen ja vastustamattomuus, ovat suurehkoja haasteita. Risto Suvannon kirjan kaltaista vaihtoehtoista katsantoa tarvitaan.

Lopuksi tarina (lukijan poiminta)

Tunnettu taloustieteilijä Edward Goldsmith (1966) tarjoaa tarinan kahdesta ystäväksestä,

joista kummatkin perivät 10.000 hehtaarin metsäalueen. ystävyksistä ensimmäinen jättää metsän tilaan, jossa sen perii.

Ystävyksistä toinen myy puut McMillan Bloden yhtiöille, joka tekee metsähakkuun ja myy maa-aineksen. Hän hyödyntää näin syntyneen kaivannon kemikaalien hävityspisteinä sekä rakennuttaa kauppakeskuksen ja teemapuiston.

Ystävistä ensimmäistä kutsutaan tuhlariksi. Ystävistä toinen saa aikaan miljoonien BKT vaikutuksen, perustaa toimiston ja pääsee senaattoriksi.

Edward Goldsmith argumentoi, että talousjärjestelmä perustuessaan taloudelliseen kasvuun pakottaa meidän haluamaan enemmän.

Moderni kapitalistinen talous perustuu systemaattiseen tyytymättömyyden rakentamiseen mainonnan, brandayksen ja mielikuvituksellisten markkinointitekniikoiden kautta. Näkemys tuo mieleen Tiberin Buddhistien kuvauksen "nälkäisten haamujen" valtakunnasta, jossa tyytymättömät henget yrittävät onnistumatta tyydyttää kyltymättömän nälkensä.

Kirjasuosituksia julkaisujärjestyksessä.

1. Karl Marx:

Taloudellis filosofiset käsikirjoitukset, 1844. Vasta 1970 luvulla tietoisuuteen laajemmin tullut käsikirjoitus rahan luonteesta ja ihmisten vieraantumisesta.

2. Rudolf Steiner:

World Economist, 1922. Rudolf Steinerein panos taloudelliseen keskusteluun. Näkemyksiä muun muassa maailmasta yhtenä taloutena ja rahan kolminaisesta luonteesta.

3. Christopher Houghton Budd:

Prelude in Economics, 1999
Taloushistorioitsijan oivallinen tiivistelmä omasta ja Rudolf Steinerein talousajattelusta..

3. Zygmunt Bauman:

Does ethic have a change in world of consumers, 2009.
Sosiologian professorin syvälinen ja konkreettinen erittely roolistamme kuluttajina ja eettisyyden mahdollisuuksista.

TALOUSKASVUN JÄLKEEN räpäyttää silmät auki maailman nykytilalle. Kirjan raikkaankirpeä teksti pyyhkii pois hämähäkinverkot, jotka estävät meitä näkemästä todellisuuden.

Talouskasvun pysähtyttyä olemme vääjäämättä uudessa tilanteessa, joka edellyttää uudenlaista ajattelua. Emme voi enää toimia mekaanisesti vanhojen periaatteiden mukaan. **TALOUSKASVUN JÄLKEEN** hahmottelee uudenlaisen kehityspolun kohti tulevaisuutta ja haastaa ajattelemaan niin taloudesta, yhteiskunnasta, kasvatuksesta kuin teologiastakin kiinnostuneet – meidät kaikki.

VT, KM Risto Suvanto on toiminut pitkään juristina oikeusministeriössä ja julkaissut kirjat Aleksanteri Ahola-Valo ja viisas rakkaus sekä Tie arvoelämään.

"Valta yllämme ei ole ikuinen luonnonlaki. On mahdollista tasapainottaa ihmisluontoon kuuluva yhteistoiminnallisuus ja itsekkyyys. Meidän pitää jättää tuhon tiellä olevan ahneuden yhteiskunnan ylläpito ja ryhtyä rakentamaan yhteistä hyvää elämää."

"Risto Suvanto haastaa Pekka Himasen"
Hämeen Sanomat 30.10.2013

Δ ΠΙΠΠΟΥΙΣΑΣ Δ

Piti näin käydä?

Tuo ystäväni on mestari käyttämään monenlaisia sanontoja aina puheis-
saan, useasti varsin kuluneita.

Nyt kerroin hänelle iloissani mielestäni merkittävästä ja hyvästä uutisesta
työpaikkani kannalta. Hän hymyili ärsyttävästi ja muistutti minua tari-
nasta kiinalaista talonpojasta, joka aina päätti lauseen ”Ei sitä vielä tiedä
onko se hyvästä vai pahasta aika näyttää”.

Näinpä, aika sen näyttää. Suurempi asia onkin saada itselleen selvä käsitys
siitä mikä on hyvä tai mikä on paha.

Kun pieni lapsi yrittää viedä sukkapuikon sähköpistokkeeseen ja isä estää
tämän lapsen kannalta mielenkiintoisen kokeilun, pitää lapsi tuota tekoa
pahana. Kun viisitoistavuotiaalle nuorella vanhemmat laittavat rajoja esi-
merkiksi kotiintulosta illalla, tuntuu nuoresta pahalta. Kaikki muut ys-
tävät saavat olla paljon pitempään ulkona eikä tuollaisia tyhjänpäiväisiä
rajoja laiteta.

Kummassakin tapauksessa ihminen tulee myöhemmin ymmärtämään sen,
etteivät nämä aikanaan epäoikeudenmukaiselta tuntuneet vanhempien
teot suinkaan olleet huonoja vaan motiivina oli heidän paras.

Miten on nyt aikuisena kun jokin tuntuu meistä pahalta. Onko asia näin?
Näemmekö asioiden kokonaisuuden? Itse olen joutunut monta kertaa elä-
mässäni toteamaan sen, että se etten ole saanut omaa tahtoani toteutu-
maan, on ensin tuntunut pahalta ja myöhemmin olen todennut. Elämä
oli oikeassa kun antoi asioiden tapahtua toisella tavalla.

Entä sitten kun puhumme ”todella pahasta” sodista, murhista, kidutuksista,
raiskauksista, miten silloin suhtaudun. Meitähän kehoitetaan ”älä vas-
tusta pahaa”, voiko noiden asioiden suhteen jälkikäteen todeta, että näin
piti käydä?

Tampereen Ruusu-Risti-ryhmä

Ruusu-Risti ry yleisöluennot syksyllä 2015

Sunnuntaisin klo 13.00

Vanha kirjastotalo, Keskustori 4

Syyskuu

27.9. Esitelmöitsijä vielä avoin

Lokakuu

25.10. Ruusu-Ristiläinen maailma
Jukka Sarno

Marraskuu

29.11. Henkinen itsekasvatus
Jarmo Anttila

Joulukuu

20.12. Valon voima
Aija Tuukkala

TEEMAILLAT

Keskiviikkoisin klo 17.00

Ruusu-Ristin toimitila, Pinninkatu 42 A 23

23.9, 21.10, 25.11, 16.12

”Muistoja kesästä”

Esimerkiksi Bataattitornit

1-1,5 kg bataattia

2dl rypsiöljyä

2 tl suolaa

1 tl mustapippurirouhetta

1tl timjamia

1rkl rosmariinia

400 g Valion Kippari-juustoa

Kreivilän emännän Teija Lakelan maukkaat suussa sulavat herkut.

Sekoita mausteet öljyyn. Laita uuni kuumenemaan 200-asteiseksi. Kuori bataatit ja leikkaa ne noin puolen sentin vahvuiseksi viipaleiksi. Laita bataattiviipaleet uuninpellille leivinpaperin päälle niin etteivät ne ole toistensa päällä. Ripottele päälle vielä hiukan suolaa.

Paista uunissa 25 min. Ota pelti uunista ja nosta uunin lämpö 225-asteeseen. Laita kolmasosalle viipaleista juustosiivu. Valitse alimmaisiksi isoimmat viipaleet. Nosta juuston päälle hiukan pienempi bataattiviipale ja taas siivu juustoa ja bataatti päällimmäiseksi. Kun olet koonnut tornit laita ne vielä uuniin n. 5-10 minuutiksi, kunnes juusto on sulanut ja bataatti on pehmeää.

Kreivilässä Auran laulu ja soitto soi lumoten mystisellä tavalla mielen syövereistä vielä aikojen päähän.

Ruusu-Ristin temppeli Asematie 12, Siilinjärvi

TEOSOFINEN SYYSPÄIVÄ 20.9.2015 H. P. BLAVATSKYN HENGESSÄ

10.00 Musiikkiesitys

Erkki Melartin: yhteislaulu Taivainen kauneus, pianolla säestys Antti Raekallio

Avajaispuhe Anita Johansson

10.20 Luento

Antti Savinainen, HPB: huijari, kristinuskon vastustaja vai ihmiskunnan auttaja

11.20 Musiikkiesitys

Antti Raekallio: ”Otteita sävelvirrasta” -improvisaatio

11.30 Luento

Jouni Marjanen, Salaisen Opin runot ja niiden kommentaarit

12.30 Tauko

Suolaista ja makeaa (järjestäjänä Pirjo Paldanius)

13.20 Musiikkiesitys

Antti Raekallio: ”Maailman synty” -kalevalaista laulua

13.30 Luento

Jouko Sorvali, HPB ja veljeyden käytäntö

14.30 Pieni tauko

14.40 Lausuntaa

Ritva Lappi, Eino Leino: Tyyrin tyttö, Eino Leino: Hymni tulelle

15.00 Luento

Tapio Rätt-Seule, HPB:n Hiljaisuuden Ääni

16.00 Päätössanat

Tapio Rätt-Seule

*Ruusu-Risti ry.
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi*

*Johtaja
Jarmo Anttila
Papinmäentie 31, 00630 Helsinki
Puh. 040-516 8095
jarmo.anttila@saunalahti.fi*

*Sihteeri Jari Jokilehto
Nelikuja 4 F 16, 04220 Kerava
Puh. 044-341 3190
jari.jokilehto@gmail.com*

*Rahastonhoitaja
Antti Tamminen
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
a.tamminen@netti.fi
Puh. 040-0454924
Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut
Sampo FI8780001500059093*

*Kirjallisuusseuran johtaja
Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
puh.050-3740633*

*Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.
Sampo FI3380001500078689
Kirjallisuusseuran viitenumero 1300
jäsenmaksulle (v.2015 20,00 €)
ja kirjaostosten viitenumero on 1313*

